

Arrest

nr. 348 372 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIBI
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart "*van Palestijnse nationaliteit*" te zijn, op 20 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2025 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. DIBI, en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van "*Palestijnse nationaliteit*" te zijn en te zijn geboren in 1986.

1.2. Verzoeker dient op 9 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 16 oktober 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 31 januari 2025 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en u bent geboren in Beit Lahia in de Gazastrook. U bent gehuwd en heeft drie kinderen. Op 1 augustus 2008 trad u in dienst bij de Interne Veiligheidsdienst. Eerst werkte u als bewaker van de gebouwen van de Interne Veiligheidsdienst in Gaza-stad en aan het einde van 2016 werd u overplaatst naar de Ansar gevangenis waar u poetste en koffie en thee zette. In de gevangenis merkte u evenwel dat de gevangenen gemarteld werden door langdurig ongemakkelijke houdingen te moeten aan nemen in een ruimte die de bus genoemd werd. U kon de martelingen die u dagelijks waarnam niet verdragen en u gaf uw ontslag. Uw ontslagaanvraag werd evenwel zonder verklaring geweigerd waarop u weigerde om nog te gaan werken. Als antwoord op uw ongewettigde afwezigheid werd u in uw eigen gevangenis ondergebracht waarna u weer enkele dagen ging werken om vervolgens opnieuw afwezig te zijn. Bijna drie jaar lang volgden deze korte periodes van afwezigheid, detentie en werk elkaar op en werden nog twee andere ontslagaanvragen geweigerd tot u omstreeks de maand september 2019 uitgenodigd werd door een commissie die uw ontslag voor eind november 2019 aanvaardde indien u nog twee maanden voltijds zou werken. U stemde daarmee in en op 28 november 2019 werd uw arbeidsovereenkomst met de Interne Veiligheidsdienst officieel beëindigd. U begon met het uitbaten van een carwash maar u werd herhaaldelijk lastig gevallen door leden van de veiligheidsdiensten van Hamas. U voelde zich nog steeds geviseerd door uw vroegere werkgever en trachtte de Gazastrook te verlaten. U werd echter telkens aan de grens teruggestuurd tot u de kans zag om onder het mom van een bedevaart de Gazastrook te verlaten. Op 15 maart 2022 reisde u naar Saoedi-Arabië om op 25 maart 2022 naar Turkije door te reizen. Van Turkije reisde u naar Griekenland om vanuit Griekenland met valse documenten naar België te vliegen. Op 8 augustus 2022 kwam u in België aan en de volgende dag diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar de Gazastrook vreest u gearresteerd te worden door de diensten van Hamas omdat ze u van collaboratie verdenken.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, twee loonfiches, uw ziekteverzekeringskaart, een certificaat betreffende uw studies, twee enveloppen en de kopieën van uw identiteitskaart, van de identiteitskaart van uw vrouw, van uw geboorteakte, van de geboorteaktes van uw kinderen, van uw schoolrapport, van uw huwelijksakte, van de ziekteverzekeringskaart van uw familie, van uw ontslagbrief, van uw e-visum, van twee foto's van uw vernielde woning, van een medisch attest uit Gaza en van een psychologisch attest neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Het door u neergelegde psychologisch attest van 24 juni 2024 stelt dat u een jaar in behandeling bent bij een klinisch psycholoog voor een anxio-depressief syndroom gecombineerd met emotionele uitputting. Het attest bevat evenwel geen beschrijving van uw klachtenpatroon noch wordt er gewag van gemaakt dat uw mentale aandoening uw cognitieve vaardigheden zouden belemmeren of worden er aanbevelingen gedaan om uw volwaardige deelname aan het persoonlijke onderhoud te verzekeren. Uzelf gaf bij het begin van het persoonlijk onderhoud aan dat het goed met u ging en dat u in staat was om het persoonlijk onderhoud af te leggen, hetgeen u in de loop van het onderhoud nog meermaals bevestigde (CGVS p.1,4,9,14,23). Hoewel u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het hart gedrukt werd dat u het direct moest melden indien u het tijdens het onderhoud moeilijk had, heeft u dit op geen enkel moment gedaan (CGVS p.1).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen; [...]"

Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid. Bijgevolg dient te worden onderzocht of u uitgesloten moet worden van internationale bescherming.

Uit het administratief dossier blijkt dat u op 1 augustus 2008 in dienst trad bij de Interne (of Binnenlandse) Veiligheidsdienst (Al-Amn al-Dakhily) van de autoriteiten te Gaza (CGVS, p.6; loonbrief september 2008). De Interne Veiligheidsdienst is bevoegd voor het vrijwaren van de nationale veiligheid van de Gazastrook en houdt zich in dat kader vooral bezig met (politieke) dissidenten en anti-spionage (CGVS, p.7). U werkte van 2008 tot 2016 als bewaker van de gebouwen van de Interne Veiligheidsdienst, waaronder haar gevangeniscomplex te alAnsar (CGVS, p.7). In de laatste maanden van 2016 werd u overgeplaatst naar de Ansar gevangenis waar u – naar eigen zeggen – logistieke taken toebedeeld kreeg (CGVS, p.8). Op 28 november 2019 werd u op uw vraag ontslagen. In de ongeveer drie jaar voordien zou u onregelmatig gewerkt hebben omdat u de mishandelingen in de gevangenis niet meer kon verdragen waardoor uw effectieve werktijd in die jaren acht à negen maanden bedroeg (Opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud; CGVS, p.8,9,17). Doorheen uw loopbaan bij de Interne Veiligheidsdienst klom u op van soldaat tot chef-adjutant, de hoogste niet-officiersgraad (CGVS, p.12). Hoewel er zoals hieronder aangetoond wordt geen geloof kan worden gehecht aan de invulling die u aan uw functies geeft en uw voorstelling dat u na 2016 slechts onderbroken aan het werk was, wordt uw tewerkstelling bij de Interne Veiligheidsdienst van 2008 tot 2019 als bewaker van onder andere de Ansar gevangenis en later als medewerker in de Ansar gevangenis als bewezen beschouwd. Uw verklaringen over uw tewerkstelling bij de Interne Veiligheidsdienst op zich zijn immers consistent en gedetailleerd. Zo legt u doorheen uw interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal eensluidende verklaringen af over uw werkgever, uw standplaats en de duur van uw tewerkstelling terwijl u bijvoorbeeld over de situatie in de Ansar gevangenis of de noodtoestand na het overlijden van Mazen Fagha verklaringen geeft die stroken met de beschikbare informatie. Bovendien legt u verschillende stukken neer die zowel uw tewerkstelling bij de Interne Veiligheidsdienst als uw laatste bevordering tot onderofficier eerste graad bevestigen. Zo brengt u het administratief arrest van 3 december 2019 dat stelt dat uw diensten bij de Interne Veiligheidsdienst beëindigd worden vanaf 28 november 2019 vanwege uw ingediend ontslag, uw loonbrief voor de maand september 2008, uw loonbrief voor de maand november 2019, uw ziekteverzekeringskaart uitgereikt door uw werkgever en de ziekteverzekeringskaart van uw gezinsleden eveneens uitgereikt door uw werkgever aan.

Hoewel het aldus bewezen wordt geacht dat u jarenlang bij de Interne Veiligheidsdienst te werk was gesteld, moet er eveneens vastgesteld worden dat u uw takenpakket in deze periode aanzienlijk tracht te minimaliseren. Zo schetst u voor de periode van 2008 tot 2016 een beeld waarbij u als bewaker van de gebouwen van de Interne Veiligheidsdienst, waaronder de Ansar gevangenis, een pro forma taak opnam (CGVS, p.7). U geeft immers aan dat u als bewaker louter de taak had de slagboom open en dicht te doen om de aanrijdende voertuigen binnen te laten en dat u daarnaast ook een wachthokje bemande (CGVS, p.8,10). Hoewel er geen andere diensten verantwoordelijk waren voor de gebouwen waar u op wacht stond, geeft u vreemd genoeg aan dat u slechts soms gewapend was en dat u geen mensen controleerde of fouilleerde. U geeft als voorbeeld dat u een opgeroepen persoon enkel de weg mocht wijzen naar de ondervragingsafdeling (CGVS, p.10,14). Gevraagd of iemand de identiteit van de bezoekers van de gevangenis controleerde stelt u dat u dat niet kon doen. De bezoekers wees u slechts door, voor de auto's deed u slechts open. Als u erop gewezen wordt dat het op die manier toch erg gemakkelijk is om een aanslag te plegen, repliceert u slechts dat dit uw instructies waren en u slechts moest doorsturen (CGVS, p.10). Slechts wanneer het nut van uw bewakingsopdracht in vraag gesteld wordt oppert u dat u wel mocht vragen om in een zak te kijken (CGVS, p.10). Ook moet het nut van de slagboom aangekaart worden alvorens u uw verklaringen aanpast en stelt dat u de personeelsleden en hun auto's herkende en u dan ook louter de onbekende auto's controleerde (CGVS, p.15). Niet alleen staat deze uitspraak haaks op uw eerdere bewering ook is uw manier van visuele herkenning allermindst de waterdichte werkwijze die van een veiligheidsdienst verwacht kan worden. Daarnaast wijst u als verklaring op de beruchte reputatie van de Interne Veiligheidsdienst. Doordat ze erom bekend stond dat ze de mensen heel hard aanpakte had ze een angstaanjagende reputatie die mensen bang en onderdanig maakte (CGVS, p.10,11). Dat mensen schrik hadden om hard aangepakt te worden in de gevangenis die u bewaakte verhindert echter niet dat de tegenstanders van Hamas in de Interne Veiligheidsdienst een bedreiging en dus een valabel doelwit zagen. U omschrijft de Interne Veiligheidsdienst zelf als de machtigste dienst van het land (CGVS, p.7). Dat deze dienst niet zou inzitten met de beveiliging van haar gebouwen is dan ook allermindst aannemelijk. Uw voorstelling van uw functie als haast louter ceremonieel is dan ook niet geloofwaardig. Er kan in alle redelijkheid aangenomen dat de Interne Veiligheidsdienst haar gebouwen, waaronder de gevangenis, degelijk beveiligde en dat u als bewaker dan ook een wezenlijke rol in de beveiliging speelde.

Uw beschrijving van de taken die u na uw overplaatsing naar het departement aanhouding en ondervraging in de Ansar gevangenis te beurt vielen kan evenmin overtuigen. Poetsen en tweemaal per dag thee en koffie zetten, dat zou uw volledige functiebeschrijving in de gevangenis zijn geweest (CGVS, p.8,16,17). Deze taken vallen echter niet te rijmen met de rang die u destijds had. Volgens uw laatste loonfiche werd u immers op 1 oktober 2017 van adjudant tot chef-adjudant bevorderd. Dat iemand met de hoogste niet-officiersgraad, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, als poetsman en thee- en koffiezetter tewerkgesteld zou worden tart alle verbeelding. Volgens u was het de gangbare praktijk waarbij alle niet-officieren als bewakers en poetsmannen werkten terwijl de officieren de functies van cipers invulden. Het is echter allerm minst geloofwaardig dat de werkvloer van de Ansar gevangenis zodanig was ingevuld dat iemand met een officiersgraad louter de uitvoerende taken van een cipier zou waarnemen. Als verklaring wijst u op het hoge aantal officieren en de aparte hiërarchie bij de Interne Veiligheidsdienst (CGVS, p.18). U geeft echter aan dat mensen met een universitair diploma voor een officiersgraad in aanmerking komen wat de vraag doet rijzen waarom een universitair geschoolde rekrut voor een job als gevangenisbewaker zou kiezen indien hij bij de andere veiligheidsdiensten een functie die bij zijn rang past zou kunnen uitvoeren (CGVS p.12,16). Hierop gewezen bevestigt u dat het door u geschetste takenpakket de aantrekkelijkheid van een functie bij de Interne Veiligheidsdienst aanzienlijk fnuikt en u voegt eraan toe dat een luitenant of een majoor bij de Interne Veiligheidsdienst geen belangrijke mensen zijn in tegenstelling tot bij de civiele politie (CGVS, p.18). Als antwoord op de vraag waarom iemand met een universitair diploma zou solliciteren voor de Interne Veiligheidsdienst indien men in een andere veiligheidsdienst van Hamas veel beter carrière kan maken, stelt u dat de latere rekruten van uw dienst vooral Hamasgetrouwen waren en het voor hen een engagement was (CGVS, p.18). Deze uitleg verklaart geenszins waarom Hamasleden voor de Interne Veiligheidsdienst zouden kiezen indien er betere werkomstandigheden en meer loopbaanmogelijkheden bij de andere veiligheidsdiensten voor handen waren. Daarnaast meent u dat er veel zieke persoonlijkheden waren die graag bij derden uitpaktten met hun werk bij een beruchte organisatie als de Interne Veiligheidsdienst en ervan genoten om mensen bang te maken en te slaan. Het zou dan ook het beleid zijn van Hamas om mensen met psychopathische karaktertrekken voor de Interne Veiligheidsdienst aan te trekken zodat ze hen in slechtere werkomstandigheden kon tewerk stellen, zo beweert u (CGVS, p.18,19). Uw voorstelling is allerm minst ernstig te nemen. Hamas heeft zich, gezien de omstandigheden, jarenlang succesvol getoond bij de uitbouw van een burgerlijk bestuur, territoriale controle, militaire slagkracht en repressieapparaat sinds 2007. Het is dan ook redelijk om aan te nemen dat Hamas competentie, discretie en loyauteit verlangt van haar personeelsleden die met dissidentie en vijandelijke spionage moeten afrekenen in plaats van louter het genoegen om angst op te wekken en er dan ook naar streeft om deze personeelsleden die deze voor haar cruciale taken vervullen tevreden te houden in hun functie. Bovendien moet uw voorstelling van het geringe belang van rangen en de oververtegenwoordiging van officieren sterk genuanceerd worden. Zoals blijkt uit de toegevoegde informatie waren er in 2023 2.445 personeelsleden bij de Interne Veiligheidsdienst aan het werk, waarvan 1.492 officieren en 953 niet-officieren. Hoewel er inderdaad een groot aantal officieren bij de Interne Veiligheidsdienst werkte is dit te verklaren doordat er zowel voor het ondervragen van verdachten als voor het onderzoeken van spionageactiviteiten hooggeschoolde werkrachten in officiersrang en aantrokken werden, zoals u zelf ook aangeeft (CGVS, p.12,16). Hoewel deze cijfers van drie à vier jaar na uw ontslag dateren tonen ze de structuur die ook tijdens uw tewerkstelling in hoge waarschijnlijkheid reeds aanwezig was. Deze cijfers geven allerm minst blij van uw beeld dat de verhouding tussen officieren en niet-officieren zodanig vertekend is dat officieren eenvoudige functies als deze van cipier uitoefenden. Verder kan uw these dat de bevorderingen in rang binnen de Interne Veiligheidsdienst automatisch op basis van anciënniteit gebeurden, geen verandering in verantwoordelijkheden en nauwelijks loonverschil inhielden en dus geen betekenis hadden evenmin gevolgd worden (CGVS, p.12,17,18). Rangen zijn immers cruciaal binnen een goed functionerende bevelstructuur. Bovendien blijkt uit uw loonbrieven dat uw opeenvolgende bevorderingen wel degelijk een loonverschil van 31% met zich meebrachten. Dat deze bevorderingen dan ook geen beloning voor uw geleverde diensten, vertrouwen in uw loyauteit en een aanpassing van uw takenpakket inhouden is niet plausibel. Het gebrek aan geloof in uw voorstelling van de taakverdeling binnen de Ansar gevangenis maakt dat er allerm minst aangenomen kan worden dat u als chef-adjudant geen wezenlijke rol zou gespeeld hebben bij het functioneren van het departement aanhouding en ondervraging van deze gevangenis. Uw wens om geen zicht te geven op uw werkelijke taken wijst er opnieuw op dat u een grotere rol op u nam dan u wilt toegeven.

Deze vaststelling wordt versterkt door uw verklaringen over uw indiensttreding bij de Interne Veiligheidsdienst en uw sociale media accounts waaruit uw voorkeur voor Hamas en haar ideologie blijkt. Waar u beweert dat u nooit lid of sympathisant van een partij of organisatie was, u nooit de ideologie van Hamas aanhing maar juist openlijk kritisch was voor Hamas, blijkt dit allerm minst uit uw berichten op Facebook (CGVS, p.5,15,16). Zo postte u op 14 december 2017 een foto van een Hamasstrijder, op 17 juni 2019 een foto van M.M., de toen net overleden leider van de Moslimbroeders, de ideologische voorlopers van Hamas, op 25 februari 2019 een foto van I.H., de toenmalige politieke leider van Hamas en op 23 februari 2019 twee berichten waarin u M.A., de politieke tegenstrever van Hamas verwerpt. Gewezen op deze sociale media berichten zegt u over de foto van de Hamasstrijder dat u de foto goed of leuk vond, zonder dat u er een achterliggende reden voor u was (CGVS, p.23). Nochtans uit u door uw actieve keuze voor een Hamasstrijder wel degelijk

een duidelijke voorkeur. De foto van M. verklaart u door zijn populariteit in heel de Gazastrook (CGVS, p.23-24). Aangezien M. een zeer duidelijke ideologie uitdroeg is het niet geloofwaardig dat hij ook bij u populair was zonder dat u zich aangesproken zou voelen door deze ideologie waarop Hamas steunt. De foto van H. zou u gepost hebben om u in te dekken aangezien ze over uw telefoonnummer en Facebookaccount beschikten (CGVS, p.24). Deze verklaring gaat echter in tegen uw eerdere uitspraak dat u nooit de schijn hooghield dat u pro-Hamas was (CGVS, p.16). Als u erop gewezen wordt dat u zich door uw posts wel degelijk het profiel van een Hamasaanhanger aanmeet, zegt u dat deze foto's uw overtuigingen niet weergegeven (CGVS, p.24). Andermaal gevraagd waarom u dan toch deze berichten postte zegt u dat het op spontane wijze kan gebeuren dat u bericht die iedereen postte ook op uw account zette (CGVS, p.24). Opnieuw gevraagd naar uw beweegredenen om pro-Hamasberichten te delen indien u tegen Hamas gekant was, oppert u dat u het zich niet herinnert maar dat als u het gepost heeft het zou kunnen dat u op een bepaald moment dacht dat u verdacht was in de ogen van Hamas waarna u zo'n foto zou posten om minder verdacht te lijken (CGVS, p.24). Niet alleen blijft de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheid onverminderd van kracht, ook kan er wel degelijk van u verwacht worden dat u weet of u zich gevisieerd voelde door Hamas en u zich herinnert wat u deed om deze dreiging af te wenden. Uw zeer voorwaardelijk antwoord kan gezien het belang van deze kwestie en de bewuste handelingen die u naar aanleiding ervan stelde allerminst overtuigen. Uw berichten op Facebook spreken net zoals uw bevorderingstraject dan ook van loyauteit en een trouwe dienst aan Hamas. Uw vage verklaringen over uw indiensttreding bij de Interne Veiligheidsdienst steunen deze vaststelling. U verklaart dat u in 2008 op zoek was naar werk toen een vriend van uw vader u introduceerde bij de politie. Deze vriend van uw vader blijkt een op dat moment reeds gepensioneerd ambtenaar van de Palestijnse Autoriteiten, de tegenstander van Hamas, te zijn. Even later wijzigt u echter uw verklaring en zegt u dat de schoonzoon van deze vriend van uw vader u aanbeval. Deze schoonzoon zou bij de politie hebben gewerkt maar wat zijn functie was weet u niet (CGVS, p.11,12). Niet alleen zijn uw verklaringen veranderlijk en vaag over de persoon die uw indiensttreding regelde, ook is de wijze waarop u erin gerold bent bevreemdend. U dacht dat u voor de politie solliciteerde maar bleek aangenomen bij de Interne Veiligheidsdienst, een dienst waarvan u geen flauw idee had wat ze deed (CGVS, p.11). U had geen nuttige ervaring en vragen om uw ideologie of loyauteit na te gaan werden niet gesteld (CGVS, p.11,15). Nochtans stelt de beschikbare informatie dat de Interne Veiligheidsdienst bij haar oprichting vooral uit leden van de Al-Qassam brigades bestond. U geeft ook zelf aan dat de meerderheid van de personeelsleden van de Interne Veiligheidsdienst Hamasgetrouwen zijn. Uw lichte zou er echter per ongeluk ingerold zijn, mogelijks uit personeelsgebrek (CGVS, p.21). Dat een dienst die voor Hamas moet waken over ideologische bedreigingen een jaar na haar oprichting met voornamelijk leden van de militaire gewapende arm niet eens nagaat wat de opvattingen zijn van haar nieuwe rekruten, is geenszins geloofwaardig.

Op basis van bovenstaande vaststellingen zijn er gegronde redenen om aan te nemen dat u vanuit een ideologische overtuiging van 2008 tot 2019 diende in de Interne Veiligheidsdienst, opklom in haar rangen en als bewaker van cruciale infrastructuur van de Interne Veiligheidsdienst, waaronder haar gevangenis, en als hogergeplaatste medewerker binnen de gevangenis een wezenlijke bijdrage leverde aan het functioneren van deze gevangenis.

Uit artikel 7 (1) van het Statuut van Rome vloeit voort dat gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; marteling; vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke gronden, omdat deze tot een bepaald ras of een bepaalde nationaliteit behoort, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van geslacht, zoals nader omschreven in paragraaf 3, of op andere gronden die universeel zijn erkend als ontoelaatbaar krachtens internationaal recht (...); worden beschouwd als misdrijven tegen de menselijkheid wanneer deze handelingen worden gepleegd in het kader van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van deze aanval.

Het Commissariaat-generaal meent dat redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een context van een stelselmatige of wijdverbreide aanval op een burgerbevolking, uitgaande van de Hamas autoriteiten in de Gazastrook in de periode van augustus 2008 tot november 2019, waarbij de Interne Veiligheidsdienst een centrale rol speelde.

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt immers dat Hamas in deze periode de binnenlandse kritische en dissidente stemmen onder de burgerbevolking trachtte te onderdrukken door controle, intimidatie, mishandeling, arbitraire arrestaties, marteling en buitengerechtelijke executies. Voor het handhaven van de binnenlandse veiligheid is naast de politie de Interne Veiligheidsdienst bevoegd, waarbij de Interne Veiligheidsdienst zich specifiek richt op zaken die territoriale integriteit van de Gazastrook raken en op politieke misdrijven. Zo maakt Human Rights Watch er in haar rapport van 20 april 2009 melding van dat het geweld van de Hamas autoriteiten aan het einde van 2008 en het begin van 2009 zich vooral toespitste op Fatah-aanhangers. Meermaals wordt in dit rapport specifiek de Interne Veiligheidsdienst aangeduid als verantwoordelijk voor de arrestatie, marteling en de dood van de aangehaalde slachtoffers. Ook het rapport van Amnesty International van 2015 stelt dat in het bijzonder de Interne Veiligheidsdienst

zich in Gaza schuldig maakte aan willekeurige arrestaties en detentie van critici van Hamas, waaronder aanhangers van rivaliserende politieke organisaties. Het rapport van het Palestinian Centre for Human Rights over de periode van mei 2013 tot juni 2014 meldt dat marteling nog steeds een gangbare praktijk is in de Gazaanse gevangenissen en detentiecentra. Ook dit rapport wijst de Interne Veiligheidsdienst aan als een van de instanties die zich in het bijzonder schuldig maakte aan marteling en wrede en mensonterende behandeling van burgers. Politieke activisten werden vernederd, langdurig opgesloten in wrede en menonwaardige omstandigheden, geslagen, geketend, beledigd en beschuldigd van collaboratie met de Israëlische strijdkrachten. Het rapport van Human Rights Watch van oktober 2018 stelt eveneens dat Hamas de jaren voordien talrijke arbitaire arrestaties van niet-gewelddadige kritische stemmen in het bijzonder op sociale media, onder onafhankelijke journalisten, op universiteitscampussen en op demonstraties liet uitvoeren. Hamas gebruikte daarbij detentie als middel om de critici te straffen en af te schrikken. In detentie werden gevangenen systematisch beschimpt, bedreigd, geslagen en langdurig in pijnlijke houdingen gedwongen. Voor deze politiek van het onderdrukken van vrije meningsuiting zette Hamas voornamelijk de Interne Veiligheidsdienst in. Het overzichtswerk van Cedoca van 28 april 2021 schetst een gelijkaardig beeld waarbij marteling en mishandeling al sinds de machtsovername in 2007 door Hamas en meer bepaald de Interne Veiligheidsdienst als wapen gebruikt worden om kritische stemmen te smoren of ongewenst gedrag te fnuiken. U bevestigt deze objectieve informatie wanneer u stelt dat de Interne Veiligheidsdienst de politieke dissidenten opvolgt en vervolgt en dat Hamas haar critici hard aanpakt (CGVS, p.7,10,16). Een kritische post is voldoende voor een arrestatie en mishandeling of het bezoek van een knokploeg, zo zegt u (CGVS, p.16). U gaat verder dat mensen die Hamas wilden aanpakken valselijk van spionage werden beschuldigd waarna ze tien à vijftien dagen tot zes maanden vastgehouden werden of veroordeeld werden (CGVS, p.16). De hierboven geschetste politiek van intimidatie, mishandeling, arbitaire arrestaties, marteling en buitengerechterlijke executies door Hamas moet dan ook beschouwd worden als een stelselmatige of wijdverbreide aanval op de Gazaanse burgerbevolking.

Binnen deze politiek wordt de gevangenis waar u tewerk gesteld was, de centrale gevangenis van de Interne Veiligheidsdienst te Ansar in Gaza stad, specifiek aangehaald als de plaats waar arbitaire detentie en marteling plaats vonden. Zo stelt het rapport van Human Rights Watch van oktober 2018 dat gevangenen in de gevangenis waar u werkte, gemarteld werden door hen in “de bus” te dwingen tot het langdurig aanhouden van ongemakkelijke houdingen. Zo wordt er aangehaald dat twee vroegere werknemers van de Palestijnse Autoriteiten gedurende hun vijfdaagse detentie in april 2016 door leden van de Interne Veiligheidsdienst in het detentiecentrum waar u werkte veelvuldig geslagen werden, met kabels op hun benen en voeten geslagen werden en gedwongen werden om geblinddoekt uren- tot dagenlang recht te staan in “de bus”. In januari 2017 werd één van hen opnieuw ondervraagd in de gevangenis waar u werkte na zijn deelname aan een kort protest in verband met de elektriciteitscrisis. Opnieuw werd hij bedreigd, gedwongen tot fysieke oefeningen en verplicht om bijna de volledige nacht in “de bus” recht te staan of op een kleine stoel door te brengen. Een andere voormalige werknemer van de Palestijnse Autoriteiten getuigt dat hij omwille van een post van een vriend omwille van de elektriciteitscrisis in februari 2017 drie dagen geblinddoekt en geboeid op een kinderstoel in “de bus” doorbracht. De volgende dag viel hij door de pijn in zijn lichaam flauw, waarna hij tot middernacht op een matras mocht doorbrengen om vervolgens terug tot de kinderstoel gedwongen te worden. In juni 2017 werden een journalist en zijn neef, een vroegere werknemer van de Palestijnse Autoriteiten, gearresteerd omwille van hun kritische berichten op Facebook. Gedurende een maand moesten zij afwisselend rechtstaan en op een kinderstoel zitten in “de bus” in de centrale gevangenis van de Interne Veiligheidsdienst en werden zij bij ondervragingen met kabels op hun handpalmen en voeten geslagen. In augustus 2016 werd een journalist omwille van de publicatie op Facebook van een gelekt document gearresteerd en overgebracht naar de kantoren van de Interne Veiligheidsdienst te Gaza waar hij, na eerst anderhalf uur in “de bus” te hebben doorgebracht, bij de ondervragingen geslagen werd en aan zijn geboeide handen omhoog getakeld werd. Verder vertelt een Fatah activist dat hij omdat hij zich kritisch had uitgelaten over politieke gevangenen in februari 2017 werd opgeroepen en overgebracht naar het hoofdkwartier van de Interne Veiligheidsdienst te Gaza, waar hij gedwongen werd om 72 uur recht te staan in “de bus” en bij ondervragingen geslagen en bedreigd werd. Ook de organisatie Mada rapporteert dat in maart 2019 verschillende journalisten en critici door de Interne Veiligheidsdienst in de Ansar gevangenis of de Qasr al-Hakim – de namen die u ook aangeeft in uw verklaringen voor uw werkplek (CGVS, p.7) - ondergebracht werden omwille van hun berichtgeving en na een verblijf in “de bus” ondervraagd werden. Ook u haalt “de bus” aan als de ruimte waar gevangenen systematisch gemarteld werden door langdurig ongemakkelijke houdingen aan te nemen en geslagen werden in afwachting van hun ondervraging (CGVS p.17,18; CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Zo vertelt u over een oudere man die een hele dag in “de bus” moest blijven rechtstaan en water over zich heen kreeg en beledigd werd wanneer hij wilde gaan zitten. Een andere gevangene werd geslagen en hard aangepakt toen hij wilde gaan zitten (CGVS, p.17,18). Sommige gevangenen moesten dagenlang rechtstaan terwijl anderen op een kinderstoel moesten zitten en nog andere gevangenen geboeid en soms geblinddoekt omhoog werden gehangen (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). U omschrijft deze mishandelingen als de lichte straffen, terwijl de zware straffen en de folteringen uitgevoerd werden in ruimtes waar u geen toegang toe had (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Verder wijst u de cipiërs aan als degenen die de gevangenen zo behandelden in “de bus” (CGVS, p.18). De situatie van mishandelingen

verergerde nog in het voorjaar van 2017, zo zegt u (CGVS, p.20). Op basis van zowel uw verklaringen als de objectieve informatie moet er besloten worden dat er in de gevangenis waar u tewerkgesteld was detentie, ondervragingen en martelingen systematisch ingezet werden ten aanzien van dissidenten stemmen onder de Gazaanse bevolking en dat het personeel van deze gevangenis hierbij betrokken was.

De voormelde handelingen dienen immers te worden beschouwd als een misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome, meer bepaald gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; marteling; vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke gronden, omdat deze tot een bepaald ras of een bepaalde nationaliteit behoort, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van geslacht, zoals nader omschreven in paragraaf 3, of op andere gronden die universeel zijn erkend als ontoelaatbaar krachtens internationaal recht.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor deze misdrijven tegen de menselijkheid.

U hebt aan de voormelde daden deelgenomen door de bewaking van de gevangenis van de Interne Veiligheidsdienst te Gaza stad en door uw bijdrage aan het functioneren van deze gevangenis. Voor deelname aan een misdrijf als bedoeld in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie moet de verzoeker om internationale bescherming individuele aansprakelijkheid dragen. Het feit dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben gepleegd, volstaat niet om te concluderen dat de vreemdeling niet van de vluchtelingenstatus kan worden uitgesloten.

Voor deelname aan een misdrijf als bedoeld in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie moet de verzoeker om internationale bescherming individuele aansprakelijkheid dragen. Het feit dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben gepleegd, volstaat niet om te concluderen dat de vreemdeling niet van de vluchtelingenstatus kan worden uitgesloten. Het aanzetten tot het misdrijf, hulp bij het misdrijf of deelname aan een gezamenlijke criminele onderneming kan volstaan (UNHCR, Guidelines on international protection: application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the status of refugees, 4 september 2003, randnummer 18).

Er is sprake van een gezamenlijke criminele onderneming wanneer een groep van personen handelt met een gemeenschappelijk doel dat er ofwel op gericht is om misdrijven te plegen, of waarbij het implementeren van dit doel het plegen van misdrijven inhoudt. Individuele verantwoordelijkheid op basis van deelname aan een gezamenlijke criminele onderneming ontstaat wanneer er een substantiële bijdrage geleverd wordt aan het gemeenschappelijk doel of aan het systeem dat opgezet werd ter implementatie van het doel (EASO, Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis, januari 2020, p. 107).

In casu dient te worden geconcludeerd dat er sprake was van een groep van personen die handelt met een gemeenschappelijk doel waarvan de implementatie het systematisch en op grote schaal plegen van misdrijven tegen de menselijkheid met zich meebracht. Zoals supra aangetoond werd, werden in de centrale gevangenis van de Interne Veiligheidsdienst te Ansar in Gaza stad, illegale detentie, ondervragingen en martelingen systematisch ingezet in het kader van repressie van dissidenten en vijanden ter instandhouding van het Hamas regime (i.e. het vereiste gemeenschappelijk doel). Het personeel van de gevangenis, medewerkers van de Interne Veiligheidsdienst (i.e. de vereiste groep van personen) was hierbij betrokken.

Gelet op hetgeen eerder werd vastgesteld inzake uw verklaringen over uw eigen activiteiten als medewerker van de Interne Veiligheidsdienst en personeelslid van de Ansar gevangenis, is het CGVS van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een substantiële bijdrage heeft geleverd aan dit systeem dat opgezet was ter implementatie van de repressie van dissidenten en vijanden – hetgeen als een systematische en wijdverspreide aanval op een burgerbevolking dient te worden beschouwd. Zo blijkt dat u minstens een deel van uw carrière, met name van 2016 tot 2019 (CGVS, p. 9), op het departement aanhouding en ondervraging hebt gewerkt; dat u een uitgebreide kennis van de mishandelingen ten aanzien van personen die er werden vastgehouden; dat u de hoogste rang had die een niet-officier kon bekleden; en dat uw verklaringen over uw bijzonder beperkte takenpakket in de gevangenis geenszins geloofwaardig kan geacht worden (waardoor u allerminst aangenomen kan worden dat u geen wezenlijke rol zou hebben gespeeld bij het functioneren van het departement aanhouding en ondervraging van deze gevangenis).

Er dient ook te worden vastgesteld dat u intentioneel en met kennis hebt gehandeld. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u tot aan uw overplaatsing in 2016 onwetend was over de martelpraktijken die zich in uw gevangenis voordeden (CGVS, p.22). Zo vertelt u dat de Interne Veiligheidsdienst reeds in de jaren dat u als bewaker werkte een angstaanjagende reputatie had omdat de gedetineerden heel erg hard aangepakt werden door uw collega's (CGVS, p.11). Ook stelt u dat u reeds voor 2016 van oordeel was dat Hamas zijn politieke dissidenten slecht behandelde vanuit de gedachte dat wie niet

voor hen is tegen hen is (CGVS, p.15). Hamas pakte voor 2016 critici op, mishandelde hen, beschuldigde hen onterecht en strafte hen met een lange detentie en deze werkwijze van Hamas was algemeen bekend, zo zegt u (CGVS, p.16). Voor 2016 was u niet akkoord met de wijze waarop Hamas de mensen behandelde en lastigviel, maar bleef u toch voor de Interne Veiligheidsdienst werken omdat u werk nodig had en u niet rechtstreeks in contact kwam met de mensen die het slachtoffer hiervan waren (CGVS, p.15). Dat u dan niet op de hoogte zou geweest zijn van de mensenrechtenschendingen van uw werkgever in de gevangenis die u bewaakte is dan ook niet geloofwaardig, noch kan het u ontgaan zijn dat u door het garanderen van de beveiliging van deze gevangenis deze praktijken mee in stand hield. Als u hierop gewezen wordt stelt u dat u hoorde wat de mensen erover zeiden maar dat u het niet geloofde zolang u het zelf niet zag (CGVS, p.22). Niet alleen staat uw stelling dat u het niet geloofde haaks op uw eerdere uitspraken die hierboven weergegeven zijn. Ook is het niet plausibel dat u die in 2016 reeds acht jaar deel uit maakte van de Interne Veiligheidsdienst geen indicaties zou hebben opgevangen over wat er zich in uw gevangenis afspeelde. U verklaarde immers dat er al eerder collega's van de bewakingsdienst overgeplaatst werden naar de gevangenis en dus net zoals u getuige moeten zijn geweest van de behandeling van de gevangenen (CGVS, p.16). Hierop gewezen zegt u dat u geen contact had met uw collega's en dat de kans bestond dat deze collega's u zouden verklikken indien u ernaar vroeg (CGVS, p.22). Deze uitspraak valt echter niet te rijmen met uw eerdere bewering dat u met uw collega's veel kritiek uitte op Hamas (CGVS, p.16). Dat jullie samen Hamas durfden te bekritisieren wijst niet alleen op een goede persoonlijke band, maar op een onderling vertrouwen die het voor u mogelijk moet hebben gemaakt om naar de situatie in de gevangenis te vragen indien u de geruchten daadwerkelijk niet geloofde. Er moet dan ook besloten worden dat u voor 2016 reeds op de hoogte was van de politiek die de Interne Veiligheidsdienst voerde ten aanzien van politieke dissidenten en dat de aangehaalde arbitraire arrestaties, mishandelingen en folteringen plaats vonden in de gevangenis die u bewaakte. Door het garanderen van de veiligheid van de gevangenis heeft u dan ook bewust een wezenlijke bijdrage geleverd aan het mogelijk maken van deze misdrijven tegen de menselijkheid.

Nadat u in 2016 de martelpraktijken in de gevangenis met eigen ogen zag zou u getracht hebben om de Interne Veiligheidsdienst te verlaten. U beweert echter dat uw ontslaaanvragen geweigerd werden waarna korte periodes van onwettige afwezigheid, detentie omwille van die afwezigheid en het verderzetten van uw werk in de gevangenis elkaar drie jaar lang opvolgden tot u twee maanden voor uw ontslag in november 2019 uw ontslag bekwam indien u die laatste twee maanden nog zou volbrengen (CGVS, p.8,9). Aan uw voorstelling dat u trachtte uw werk in de gevangenis te verlaten omdat u de martelingen niet meer kon verdragen kan evenwel geen geloof worden gehecht. Er kan immers niet ingezien worden waarom de Interne Veiligheidsdienst iemand die ontslag wil nemen bijna drie jaar lang dit ontslag weigert zonder hiervoor een reden op te geven en hierdoor voortdurend de onwettige afwezigheid moet verdragen en bestraffen. De door u geschetste situatie dat de Interne Veiligheidsdienst u dermate graag in dienst wilde houden dat ze drie jaar lang veel tijd en moeite blijft steken in het motiveren van een onwillige werknemer is allesbehalve plausibel (CGVS, p.19,20,21). Als verklaring werpt u op dat ze koppig zijn en u niet wilden laten gaan (CGVS, p.21). Hun gehechtheid aan u wijt u aan hun vermoeden dat u als oude werknemer hun geheimen kende. Deze geheimen zijn volgens u de namen van uw collega's. Hoewel u slechts roepnamen kende dachten zij dat u van enkele collega's de echte namen kende (CGVS, p.22). Niet alleen maakt u met deze uitleg nog steeds niet duidelijk waarom de namen van uw collega's als geheime informatie beschouwd zouden worden, ook maakt u niet aannemelijk dat u verdacht zou worden van het vergaren van geheime informatie. U geeft immers aan dat u tot 2016 trouw naar het werk ging en de regels van uw werk naleefde (CGVS, p.21). Indien u daadwerkelijk tijdens de uitoefening van uw dienst in contact kwam met geheime informatie kan er aangenomen worden dat de Interne Veiligheidsdienst stappen zou nemen om de veiligheid van deze informatie te waarborgen door bijvoorbeeld enkel Hamasgetrouwen aan te werven. Ook kan u niet geloofwaardig weergegeven waarom uw werkgever in 2019 uiteindelijk toch akkoord ging met uw ontslag en dit zonder bijzondere voorwaarden. Dat ze, zoals u zegt, ingezien hadden dat ze u niet konden overtuigen om uw trouwe dienst terug op te nemen is een uitspraak die elke ernst mist (CGVS, p.21-22). Drie jaar lang hadden ze u de ene na de andere zware straf gegeven waardoor deze plotse omslag van een hardvochtige en hardnekkige houding naar een soepel compromis niet door dit inzicht verklaard kan worden. Verder strookt ook uw weigering om uw werk nog in de gevangenis uit te voeren aan het begin van 2017 niet met uw laatste bevordering in rang die u op 1 oktober 2017 kreeg. Dat deze bevordering een recht op basis van anciënniteit is, zoals u zegt, kan niet als verklaring gelden (CGVS, p.23). In antwoord op uw onwettige afwezigheid schorste de Interne Veiligheidsdienst uw loon en plaatste u talrijke keren in detentie, waardoor er niet kan ingezien worden waarom ze uw bevordering in rang zou laten doorgaan indien u daadwerkelijk werkonwillig was (CGVS, p.23). Op basis van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat er aan uw relaas dat u uit onvrede met de martelingen in de gevangenis waar u tewerkgesteld was uw werk stop probeerde te zetten en erg onregelmatig werkte geen geloof kan worden gehecht. Hieruit vloeit voort dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat u tussen 2016 en 2019 uw tewerkstelling binnen de gevangenis van de Interne Veiligheidsdienst te Gaza stad onverminderd hebt verdergezet en u dan ook uw wezenlijke persoonlijke bijdrage aan het functioneren van deze gevangenis leverde nadat u met eigen ogen de martelingen zag.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u genoemde elementen kunnen u echter niet ontheffen van uw individuele verantwoordelijkheid voor de misdrijven tegen de menselijkheid. Als verschoningsgrond herhaalt u immers slechts dat u niet op de hoogte was van de martelpraktijken in de Ansar gevangenis en dat u zodra u ze vernam getracht heeft u eraan te onttrekken (CGVS, p.26,27). Zoals hierboven reeds aangegeven is deze these ongelooftwaardig en kan ze uw verantwoordelijkheid voor de aangehaalde misdrijven dan ook niet verschonen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Uw paspoort, uw e-visum, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw huwelijksakte, uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw kinderen vormen louter een indicatie voor jullie identiteit, familieband en uw reisbewegingen. Uw schoolrapport en certificaat bevestigen uw studies. Het medisch attest uit Gaza houdt geen verband met uw tewerkstelling of asielmotieven (CGVS, p.13). De twee foto's van uw huis tonen de vernielingen in het kader van de huidige oorlog. Het psychologisch attest heeft het in algemene termen over vervolgingsfeiten, bedreigingen en instabiliteit in uw land van herkomst. Niet alleen kan er in deze verzameltermen geen bevestiging voor uw verklaringen gezien worden ook baseert uw psycholoog zich slechts op uw verklaringen voor de weergave hiervan. De twee enveloppen staven slechts dat u post uit Ramallah ontving. Geen van deze neergelegde stukken heeft uitstaans met bovenstaande vaststellingen aangaande uw tewerkstelling en uw betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48, 48/3, 48/6, §5, 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gelezen in het licht van de artikelen 12 en 17 van Richtlijn 2011/95/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 1, 1.A, 2, en 1.F van Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald de zorgvuldigheids-, onderzoeks- en samenwerkingsplichten".

Verzoeker verschaft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen en beginselen. Hij gaat in op de interpretatie van artikel 1.F van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker meent dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal voorhoudt, zijn individuele verantwoordelijkheid niet kan worden vastgesteld. Hij gaat in op de twee elementen in het onderzoek naar deze individuele verantwoordelijkheid: de *actus reus* en de *mens rea*.

Wat betreft het materieel element, de *actus reus*, bespreekt verzoeker het begrip “een substantiële bijdrage” aan de hand van de *practical guide* van EASO (thans EUAA) en internationale rechtspraak. Verzoeker gaat in op zijn werkzaamheden binnen de Interne Veiligheidsorganisatie, zijn rang binnen de organisatie, de duurtijd van zijn lidmaatschap, de wijze van rekrutering en de mogelijkheid om de organisatie te verlaten. Tevens gaat hij in op het ontbreken van enige ideologische verbondenheid met Hamas. Hij benadrukt de door hem afgelegde verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud en tracht de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen of uit te klaren.

Wat betreft het moreel element, de *mens rea*, gaat verzoeker in op de mate waarin hij kennis had van de activiteiten, de druk waaraan hij werd blootgesteld en andere factoren die zijn gedrag beïnvloedden. Hij stipt aan dat louter passieve kennis of onverschilligheid niet volstaat. Verzoeker benadrukt de door hem afgelegde verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud en tracht de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen of uit te klaren.

Verzoeker gaat in op vrijstellingsgronden en verzachtende omstandigheden, waarbij hij nader ingaat op de “onweerstaanbare dwang”.

Verzoeker concludeert als volgt: “De beslissing om de verzoeker uit te sluiten is gebaseerd op een bevooroordeelde en foutieve interpretatie van de feiten. De beslissing negeert bewijsmateriaal dat aantoonde dat hij geen actieve deelname had, minimaliseert de dwang die hij heeft ondergaan en baseert zich op niet-convincerende aanwijzingen (zoals zijn salarisontwikkeling of Facebook-publicaties) om hem een betrokkenheid toe te schrijven die hij nooit heeft gehad. 37 De toepassing van artikel 1F van het Verdrag van Genève vereist ernstige redenen om aan te nemen dat het individu misdaden tegen de menselijkheid heeft gepleegd. De hierboven uiteengezette feiten tonen echter aan dat er geen geloofwaardige feitelijke basis is om een dergelijke betrokkenheid vast te stellen. Integendeel, de feiten tonen aan dat de verzoeker werd gedwongen en dat hij er alles aan heeft gedaan om de organisatie te verlaten zodra hij daartoe de mogelijkheid had. De verwerende partij heeft nagelaten om het dossier van de verzoeker objectief en individueel te onderzoeken, wat in strijd is met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en met haar zorgvuldigheids-, onderzoeks- en samenwerkingsplichten.”

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de erkenning van de vluchtelingenstatus, vanwege de situatie in Gaza.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling. In subsidiaire orde vraagt hij de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de 'beoordeling van feiten en omstandigheden' wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die de verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke

motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen, kan in de bestreden beslissing worden gelezen: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Het door u neergelegde psychologisch attest van 24 juni 2024 stelt dat u een jaar in behandeling bent bij een klinisch psycholoog voor een anxio-depressief syndroom gecombineerd met emotionele uitputting. Het attest bevat evenwel geen beschrijving van uw klachtenpatroon noch wordt er gewag van gemaakt dat uw mentale aandoening uw cognitieve vaardigheden zouden belemmeren of worden er aanbevelingen gedaan om uw volwaardige deelname aan het persoonlijke onderhoud te verzekeren. Uzelf gaf bij het begin van het persoonlijk onderhoud aan dat het goed met u ging en dat u in staat was om het persoonlijk onderhoud af te leggen, hetgeen u in de loop van het onderhoud nog meermaals bevestigde (CGVS p.1,4,9,14,23). Hoewel u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het hart gedrukt werd dat u het direct moest melden indien u het tijdens het onderhoud moeilijk had, heeft u dit op geen enkel moment gedaan (CGVS p.1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad deze beoordeling van de commissaris-generaal bij. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker geen enkel dienstig argument inbrengt tegen deze beoordeling.

4. (Aanvullende) nota's

De commissaris-generaal heeft op 6 maart 2025 een verweernota overgemaakt, waarin tevens wordt verzocht om de behandeling via de louter schriftelijke procedure, conform artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker uit bij schrijven van 20 maart 2025 bezwaar tegen voormeld verzoek.

5. De beoordeling

5.1. Het juridisch kader

5.1.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1.F van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 1.F van het Vluchtelingenverdrag luidt als volgt:

“De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;*
- b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;*
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.”*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet verwijst naar dit artikel van het Vluchtelingenverdrag en stipuleert:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, lid 2, sub a) en lid 3 van de Kwalificatierichtlijn.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, a) en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat :

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;*
- b) (...);*

c) (...);

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn.

5.1.2. In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de commissaris-generaal in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bestaat erin personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig zijn van deze status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven. Dit stelsel omvat op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus en maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verlenen (zie Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin A. t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 51). In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker uitgesloten wordt van de internationale bescherming, omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid. Bijgevolg wordt toepassing gemaakt van artikel 1.F(a) van het Vluchtelingenverdrag.

Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing, het advies van de commissaris-generaal inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, is geen voor beroep vatbare rechtshandeling en maakt geen onderdeel uit van onderhavig arrest.

5.1.3. De uitsluitingsgronden in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten restrictief worden geïnterpreteerd. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden, voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, is niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat wordt voldaan aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, i.e. *“boven elke redelijke twijfel verheven”*. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd, vereist niettemin dat er *“ernstige redenen zijn om aan te nemen”* dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden, bedoeld in artikel 1.F van het Vluchtelingenverdrag, alsook dat er *“ernstige redenen”* aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D. v. Duitsland, par. 95; EASO *“Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive”*, tweede editie (2020), p. 55-57, p. 98-119).

De bewijslast dat aan de uitsluitingscriteria is voldaan, ligt uitsluitend bij de commissaris-generaal. Deze omstandigheid ontslaat de verzoeker evenwel niet van zijn verplichting om mee te werken bij de vaststelling van alle voor zijn beschermingsverzoek relevante feiten en omstandigheden (zie EASO, *“Practical Guide: exclusion”*, januari 2017, p. 9).

De uitsluitingsclausules dienen, in het bijzonder met betrekking tot de vaststelling en de kwalificatie van de feiten, met de grootste omzichtigheid en op beperkende wijze te worden toegepast. Zij kunnen er immers toe leiden dat feiten worden vastgesteld en als misdrijven worden gekwalificeerd buiten de tussenkomst van de rechterlijke overheden en zonder nadere wetsbepaling (RvS 29 juli 1998, nr. 75.484).

5.1.4. Er moet een individuele verantwoordelijkheid voor een misdrijf tegen de menselijkheid blijken (EASO *“Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020)”*, p.100-112). Daartoe moet worden vastgesteld dat de verzoeker concreet is betrokken bij een misdrijf tegen de menselijkheid (*actus reus*; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een dergelijk misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker intentioneel, bewust en met kennis heeft gehandeld (*mens rea*; moreel element), dit is wetens en willens. De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (kennis en intentie) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 96).

Artikel 1.F(a) van het Vluchtelingenverdrag is niet alleen van toepassing op personen die zelf een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben gepleegd, maar ook op personen die wetens en willens aanzetten tot een dergelijk misdrijf of hieraan anderszins deelnemen.

De commissaris-generaal moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, *“Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”*, 2003, randnummer 35).

De beoordeling van de uitsluitingsgronden vereist een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis is noodzakelijk om een automatische toepassing van uitsluitingsclausules te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 91 en 93). In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is (EASO, *“Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive”*, tweede editie (2020), p. 117-119).

5.1.5. De Raad benadrukt aldus dat de uitsluiting van internationale bescherming vereist dat wordt vastgesteld dat er sprake is (i) enerzijds van een uitsluitbare handeling en (ii) anderzijds van ernstige redenen om aan te nemen dat de verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor deze uitsluitbare handeling. Dergelijk onderzoek – dat in de volgende punten wordt uiteengezet – is in overeenstemming met de aanbevelingen van het Asielagentschap van de Europese Unie (EUAA), zoals deze zijn opgenomen in diens publicaties, met name: EASO, *“Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive”*, tweede editie (2020) en EASO, *Practical Guide: exclusion*, januari 2017. Het hierna gevoerde onderzoek houdt tevens rekening met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, alsook de relevante rechtspraak van het Internationaal Strafhof.

5.2. Het bestaan van een uitsluitbare handeling

5.2.1. In deze zaak worden de feiten die de verzoeker ten laste worden gelegd aangemerkt als betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1F (a) van het Vluchtelingenverdrag.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar misdrijven tegen de menselijkheid zoals gedefinieerd in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof.

Artikel 7, lid 1 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden verstaan: *“(…) (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdrijf waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamenlijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.”*

In de bestreden beslissing wordt in het bijzonder vastgesteld dat er sprake is van volgende misdrijven tegen de menselijkheid: (i) gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (ii) marteling; en (iii) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke gronden, omdat deze tot een bepaald ras of een bepaalde nationaliteit behoort, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van geslacht, zoals nader omschreven in paragraaf 3, of op andere gronden die universeel zijn erkend als ontoelaatbaar krachtens internationaal recht.

Artikel 7, lid 2 van het Statuut van Rome definieert *“marteling”* als *“het opzettelijk veroorzaken van ernstige pijn of ernstig lijden, hetzij lichamenlijk, hetzij geestelijk, bij een persoon die zich in gevangenschap of in de macht bevindt van degene die beschuldigd wordt, met dien verstande dat onder marteling niet wordt verstaan pijn of lijden dat louter het gevolg is van, inherent is aan of samenhangt met rechtmatige sancties;”*.

Artikel 7, lid 2 van het Statuut van Rome definieert *“vervolging”* als *“het opzettelijk en in ernstige mate ontnemen van fundamentele rechten in strijd met het internationaal recht op grond van de identiteit van de groep of collectiviteit;”*.

5.2.2. In tegenstelling tot oorlogsmisdrijven kunnen misdrijven tegen de menselijkheid zowel in als buiten de context van een gewapend conflict worden gepleegd.

Een onmenselijke handeling vereist evenwel een specifieke context om als een misdrijf tegen de menselijkheid te worden gekwalificeerd. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in artikel 7, lid 1 van het Statuut van Rome immers

gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking en met kennis van deze aanval, waarbij onder “aanval gericht tegen een burgerbevolking” volgens artikel 7, lid 2 wordt verstaan: “een wijze van optreden die het meermaals plegen van in paragraaf 1 bedoelde handelingen wordt verstaan: “een wijze van optreden die het meermaals plegen van in paragraaf 1 bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking met zich meebrengt, ter uitvoering of voortzetting van het beleid van een Staat of organisatie dat het plegen van een dergelijke aanval tot doel heeft”.

In de Katanga zaak (ICC, Prosecutor v. Katanga, ICC-01/04-01/07-3436) heeft het Internationaal Strafhof uitgelegd dat het begrip ‘misdrift tegen de menselijkheid’ vijf contextuele elementen omvat die aan de hand van een driestapsredenering worden vastgesteld.

(i) Vooreerst moet het bestaan van een aanval in de zin van artikel 7(2)(a) van het Rome Statuut worden vastgesteld. Dit vereist een operatie of handelwijze waarbij (1) daden vermeld in artikel 7(1) van het Rome Statuut veelvuldig gepleegd worden, (2) deze operatie of handelwijze tegen een burgerbevolking is gericht en (3) aangetoond is dat de operatie of handelwijze plaatsvond in het kader van het beleid van een staat of organisatie. Dit veronderstelt dat een dergelijk beleid bewezen wordt en dat dit verband houdt met een staat of organisatie.

(ii) In een tweede stap moet worden vastgesteld of de aanval systematisch of wijdverspreid is, waarbij wijdverspreid doelt op het grootschalige en systematisch op het georganiseerde karakter van de gewelddaden.

(iii) In een derde en finale stap moet een *nexus* worden vastgesteld tussen de wijdverspreide of systematische aanval op de burgerbevolking en de handeling die binnen het toepassingsgebied van artikel 7 van het Statuut van Rome valt en moet vastgesteld worden dat de dader kennis heeft van deze nexus (EASO, “*Judicial Analysis. Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, Second Edition, 2020, p. 76-77).

5.2.3. De commissaris-generaal stipt vooreerst aan dat verzoeker van 2008 tot 2016 werkzaam was bij de Interne Veiligheidsdienst in de Gazastrook en onder controle van Hamas en stelt vervolgens in zijn beslissing dat “*redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een context van een stelselmatige of wijdverbreide aanval op een burgerbevolking, uitgaande van de Hamas autoriteiten in de Gazastrook in de periode van augustus 2008 tot november 2019, waarbij de Interne Veiligheidsdienst een centrale rol speelde*”.

De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende elementen: “*Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt immers dat Hamas in deze periode de binnenlandse kritische en dissidente stemmen onder de burgerbevolking trachtte te onderdrukken door controle, intimidatie, mishandeling, arbitraire arrestaties, marteling en buitengerechtelijke executies. Voor het handhaven van de binnenlandse veiligheid is naast de politie de Interne Veiligheidsdienst bevoegd, waarbij de Interne Veiligheidsdienst zich specifiek richt op zaken die territoriale integriteit van de Gazastrook raken en op politieke misdrijven. Zo maakt Human Rights Watch er in haar rapport van 20 april 2009 melding van dat het geweld van de Hamas autoriteiten aan het einde van 2008 en het begin van 2009 zich vooral toespitste op Fatah-aanhangers. Meermaals wordt in dit rapport specifiek de Interne Veiligheidsdienst aangeduid als verantwoordelijk voor de arrestatie, marteling en de dood van de aangehaalde slachtoffers. Ook het rapport van Amnesty International van 2015 stelt dat in het bijzonder de Interne Veiligheidsdienst zich in Gaza schuldig maakte aan willekeurige arrestaties en detentie van critici van Hamas, waaronder aanhangers van rivaliserende politieke organisaties. Het rapport van het Palestinian Centre for Human Rights over de periode van mei 2013 tot juni 2014 meldt dat marteling nog steeds een gangbare praktijk is in de Gazaanse gevangenissen en detentiecentra. Ook dit rapport wijst de Interne Veiligheidsdienst aan als een van de instanties die zich in het bijzonder schuldig maakte aan marteling en wrede en mensonterende behandeling van burgers. Politieke activisten werden vernederd, langdurig opgesloten in wrede en mensonwaardige omstandigheden, geslagen, geketend, beledigd en beschuldigd van collaboratie met de Israëlische strijdkrachten. Het rapport van Human Rights Watch van oktober 2018 stelt eveneens dat Hamas de jaren voordien talrijke arbitraire arrestaties van niet-gewelddadige kritische stemmen in het bijzonder op sociale media, onder onafhankelijke journalisten, op universiteitscampussen en op demonstraties liet uitvoeren. Hamas gebruikte daarbij detentie als middel om de critici te straffen en af te schrikken. In detentie werden gevangenen systematisch beschimpt, bedreigd, geslagen en langdurig in pijnlijke houdingen gedwongen. Voor deze politiek van het onderdrukken van vrije meningsuiting zette Hamas voornamelijk de Interne Veiligheidsdienst in. Het overzichtswerk van Cedoca van 28 april 2021 schetst een gelijkaardig beeld waarbij marteling en mishandeling al sinds de machtsovername in 2007 door Hamas en meer bepaald de Interne Veiligheidsdienst als wapen gebruikt worden om kritische stemmen te smoren of ongewenst gedrag te fruniken. U bevestigt deze objectieve informatie wanneer u stelt dat de Interne Veiligheidsdienst de politieke dissidenten opvolgt en vervolgt en dat Hamas haar critici hard aanpakt (CGVS, p.7,10,16). Een kritische post is voldoende voor een arrestatie en mishandeling of het bezoek van een knokploeg, zo zegt u (CGVS, p.16). U gaat verder dat mensen die Hamas wilden aanpakken valselijk van spionage werden beschuldigd waarna ze tien à vijftien dagen tot zes maanden vastgehouden werden of veroordeeld werden (CGVS, p.16). De hierboven geschetste politiek van intimidatie, mishandeling,*

arbitraire arrestaties, marteling en buitengerechtelijke executies door Hamas moet dan ook beschouwd worden als een stelselmatige of wijdverbreide aanval op de Gazaanse burgerbevolking.

Binnen deze politiek wordt de gevangenis waar u tewerk gesteld was, de centrale gevangenis van de Interne Veiligheidsdienst te Ansar in Gaza stad, specifiek aangehaald als de plaats waar arbitraire detentie en marteling plaats vonden. Zo stelt het rapport van Human Rights Watch van oktober 2018 dat gevangenen in de gevangenis waar u werkte, gemarteld werden door hen in “de bus” te dwingen tot het langdurig aanhouden van ongemakkelijke houdingen. Zo wordt er aangehaald dat twee vroegere werknemers van de Palestijnse Autoriteiten gedurende hun vijfdaagse detentie in april 2016 door leden van de Interne Veiligheidsdienst in het detentiecentrum waar u werkte veelvuldig geslagen werden, met kabels op hun benen en voeten geslagen werden en gedwongen werden om geblinddoekt uren- tot dagenlang recht te staan in “de bus”. In januari 2017 werd één van hen opnieuw ondervraagd in de gevangenis waar u werkte na zijn deelname aan een kort protest in verband met de elektriciteitscrisis. Opnieuw werd hij bedreigd, gedwongen tot fysieke oefeningen en verplicht om bijna de volledige nacht in “de bus” recht te staan of op een kleine stoel door te brengen. Een andere voormalige werknemer van de Palestijnse Autoriteiten getuigt dat hij omwille van een post van een vriend omwille van de elektriciteitscrisis in februari 2017 drie dagen geblinddoekt en geboeid op een kinderstoel in “de bus” doorbracht. De volgende dag viel hij door de pijn in zijn lichaam flauw, waarna hij tot middernacht op een matras mocht doorbrengen om vervolgens terug tot de kinderstoel gedwongen te worden. In juni 2017 werden een journalist en zijn neef, een vroegere werknemer van de Palestijnse Autoriteiten, gearresteerd omwille van hun kritische berichten op Facebook. Gedurende een maand moesten zij afwisselend rechtstaan en op een kinderstoel zitten in “de bus” in de centrale gevangenis van de Interne Veiligheidsdienst en werden zij bij ondervragingen met kabels op hun handpalmen en voeten geslagen. In augustus 2016 werd een journalist omwille van de publicatie op Facebook van een gelekt document gearresteerd en overgebracht naar de kantoren van de Interne Veiligheidsdienst te Gaza waar hij, na eerst anderhalf uur in “de bus” te hebben doorgebracht, bij de ondervragingen geslagen werd en aan zijn geboeide handen omhoog getakeld werd. Verder vertelt een Fatah activist dat hij omdat hij zich kritisch had uitgelaten over politieke gevangenen in februari 2017 werd opgeroepen en overgebracht naar het hoofdkwartier van de Interne Veiligheidsdienst te Gaza, waar hij gedwongen werd om 72 uur recht te staan in “de bus” en bij ondervragingen geslagen en bedreigd werd. Ook de organisatie Mada rapporteert dat in maart 2019 verschillende journalisten en critici door de Interne Veiligheidsdienst in de Ansar gevangenis of de Qasr al-Hakim – de namen die u ook aangeeft in uw verklaringen voor uw werkplek (CGVS, p.7) - ondergebracht werden omwille van hun berichtgeving en na een verblijf in “de bus” ondervraagd werden. Ook u haalt “de bus” aan als de ruimte waar gevangenen systematisch gemarteld werden door langdurig ongemakkelijke houdingen aan te nemen en geslagen werden in afwachting van hun ondervraging (CGVS p.17,18; CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Zo vertelt u over een oudere man die een hele dag in “de bus” moest blijven rechtstaan en water over zich heen kreeg en beledigd werd wanneer hij wilde gaan zitten. Een andere gevangene werd geslagen en hard aangepakt toen hij wilde gaan zitten (CGVS, p.17,18). Sommige gevangenen moesten dagenlang rechtstaan terwijl anderen op een kinderstoel moesten zitten en nog andere gevangenen geboeid en soms geblinddoekt omhoog werden gehangen (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). U omschrijft deze mishandelingen als de lichte straffen, terwijl de zware straffen en de folteringen uitgevoerd werden in ruimtes waar u geen toegang toe had (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Verder wijst u de cipiers aan als degenen die de gevangenen zo behandelden in “de bus” (CGVS, p.18). De situatie van mishandelingen verergerde nog in het voorjaar van 2017, zo zegt u (CGVS, p.20). Op basis van zowel uw verklaringen als de objectieve informatie moet er besloten worden dat er in de gevangenis waar u tewerkgesteld was detentie, ondervragingen en martelingen systematisch ingezet werden ten aanzien van dissidenten stemmen onder de Gazaanse bevolking en dat het personeel van deze gevangenis hierbij betrokken was.”

5.2.4. De Raad treedt het standpunt van het CGVS bij dat “De voormelde handelingen [dan ook moeten] worden beschouwd als (...) misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome, meer bepaald gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; marteling; vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke gronden, omdat deze tot een bepaald ras of een bepaalde nationaliteit behoort, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van geslacht, zoals nader omschreven in paragraaf 3, of op andere gronden die universeel zijn erkend als ontoelaatbaar krachtens internationaal recht.”

Voormelde beoordeling vindt steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier en is pertinent, alsook draagkrachtig. Na een zorgvuldige analyse van de beschikbare informatie, treedt de Raad deze beoordeling bij. Er moet ook worden vastgesteld dat verzoeker deze analyse in de bestreden beslissing op geen enkele wijze betwist. Hij brengt ook geen informatie of concrete elementen bij die een ander licht zouden werpen op de bovenstaande analyse en die zouden nopen tot een andere conclusie

5.2.5. De Raad is van oordeel dat op basis van een lezing van het rechtsplegingsdossier redelijkerwijze kan worden vastgesteld dat:

(i) de Hamas-autoriteiten in de Gazastrook zich, onder meer via de Interne Veiligheidsdienst, in de periode van augustus 2008 tot november 2019 veelvuldig schuldig hebben gemaakt aan misdrijven in de zin van artikel 7, lid 2 van het Statuut van Rome, waaronder met name folteringen, illegale detentie en vervolging,

waarbij deze waren gericht tegen een burgerbevolking en plaatsvonden in het kader van hun beleid gericht tegen dissidente stemmen of vermeende tegenstanders van de groepering;

(ii) uit de beschikbare informatie blijkt dat deze aanval systematisch en wijdverspreid was, met een georganiseerd karakter van de gepleegde gewelddaden;

(iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat het veelvuldige en systematische karakter van de gepleegde misdrijven, waaronder de folteringen, illegale detentie en vervolging, voldoende het verband weergeven met de systematische of wijdverspreide aanval op de burgerbevolking, evenals dat deze link door verzoeker gekend was.

5.2.6. Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat is voldaan aan de hierboven weergegeven contextuele elementen van het begrip 'misdrijf tegen de menselijkheid', zoals aangegeven in de Katanga zaak (zie *supra*). Dit wordt ook niet betwist door verzoeker.

5.3. De individuele verantwoordelijkheid voor een uitsluitbare handeling

5.3.1. Zoals hierboven gesteld (zie punt 5.1.4), volgt uit de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dat er sprake is van een individuele verantwoordelijkheid wanneer wordt vastgesteld dat een verzoeker concreet is betrokken bij een misdrijf tegen de menselijkheid, hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een dergelijk misdrijf. Het is dus niet vereist dat de verzoeker de uitsluitbare handeling zelf heeft gesteld om individuele verantwoordelijkheid voor een misdrijf tegen de menselijkheid vast te stellen. In de bestreden beslissing wordt terecht aangestipt: "*Het feit dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben gepleegd, volstaat niet om te concluderen dat de vreemdeling niet van de vluchtelingenstatus kan worden uitgesloten.*" Een concrete betrokkenheid bij een dergelijk misdrijf, zoals het aanzetten tot of anderszins deelnemen op een intentionele en bewuste wijze aan een dergelijk misdrijf, volstaat als materieel en moreel element.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er in de centrale gevangenis van de Interne Veiligheidsdienst te Ansar in Gaza stad, illegale detentie, ondervragingen en martelingen systematisch werden ingezet in het kader van repressie van dissidenten en vijanden ter instandhouding van het Hamas regime en dat het personeel van gevangenis, medewerkers van de Interne Veiligheidsdienst, hierbij betrokken was.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker niet verweten de fysieke pleger van deze misdrijven te zijn, maar wel te hebben deelgenomen aan de voormelde misdrijven tegen de menselijkheid door zijn bijdrage aan de bewaking en het functioneren van de Ansar gevangenis van de Interne Veiligheidsdienst te Gaza stad.

5.3.2. Aangezien de feiten in kwestie kunnen worden aangemerkt als misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van het Statuut van Rome, blijft het relevant om naar dat Statuut te verwijzen wat betreft de wijze van betrokkenheid, d.i. wijze van deelname, die in deze zaak aan de orde is.

In dit verband stelt artikel 25, (3), (a) tot en met (d) van het Statuut van Rome dat een persoon strafrechtelijk aansprakelijk en strafbaar is voor een misdrijf, indien die persoon :

"(a) een dergelijke misdaad pleegt als individu, gezamenlijk met of door middel van een andere persoon, ongeacht of die andere persoon strafrechtelijk aansprakelijk is;

(b) opdracht geeft tot, verzoekt om of beweegt tot het plegen van een dergelijke misdaad die feitelijk plaatsvindt of waartoe een poging wordt gedaan;

(c) teneinde het plegen van een dergelijke misdaad te vergemakkelijken, hulp biedt, medewerking verleent of anderszins bijstand biedt bij het plegen of een poging tot het plegen daarvan, met inbegrip van het verschaffen van de middelen tot het plegen van die misdaad;

(d) op andere wijze meewerkt aan het plegen of een poging tot het plegen van een dergelijke misdaad door een groep personen die handelt met een gemeenschappelijk doel. Deze medewerking dient opzettelijk te zijn en dient:

(i) te worden verleend met het doel de criminele activiteit of het criminele doel van de groep te bevorderen, terwijl een dergelijke activiteit of doel het plegen van een misdaad oplevert waarover het Hof rechtsmacht bezit; of

(ii) te worden verleend met kennis van de bedoeling van de groep om de misdaad te plegen;"

(Wet van 25 mei 2000 houdende instemming met het Statuut van Rome van het Internationaal Strafhof, gedaan te Rome, op 17 juli 1998, BS 7 oktober 2003, 48720 e.v.)

(Engelse versie:

"d) In any other way contributes to the commission or attempted commission of such a crime by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:

(i) Be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of a crime within the jurisdiction of the Court; or

(ii) *Be made in the knowledge of the intention of the group to commit the crime;*”

Franse versie:

“d) *Elle contribue de toute autre manière à la commission ou à la tentative de commission d’un tel crime par un groupe de personnes agissant de concert. Cette contribution doit être intentionnelle et, selon le cas :*

- i) Viser à faciliter l’activité criminelle ou le dessein criminel du groupe, si cette activité ou ce dessein comporte l’exécution d’un crime relevant de la compétence de la Cour; ou*
- ii) Etre faite en pleine connaissance de l’intention du groupe de commettre ce crime;”*)

5.3.3. In casu oordeelt de Raad, zoals de verwerende partij ook in haar nota met opmerkingen stelt, dat er hier sprake is van een deelname aan misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 25(3)(d)(ii) van het Statuut van Rome.

Op grond van artikel 25(3)(d), ontstaat er aansprakelijkheid voor het “*op enige andere wijze*” bijdragen aan een misdrijf dat onder de rechtsmacht van het Hof valt. In dit verband heeft het Internationaal Strafhof in de Katanga zaak aangegeven dat dit artikel voorziet in een residuele vorm van medeplichtigheid voor handelingen die niet ressorteren onder artikel 25(3)(c) van voormeld Statuut (ICC Katanga, §1618). De bewoordingen van artikel 25(3)(d) van het Statuut verwijzen naar een vorm van medeplichtigheid die is gebaseerd op een bijdrage aan het plegen van een of meer misdrijven die onder de rechtsmacht van het Hof vallen.

In dezelfde zaak heeft het Internationaal Strafhof verduidelijkt dat de specifieke toepassing van artikel 25(3)(d)(ii) van het Statuut van Rome afhankelijk is van de volgende voorwaarden:

- (i) er werd een misdrijf gepleegd dat binnen de rechtsmacht van het Hof valt;
- (ii) de personen die het misdrijf hebben gepleegd, maken deel uit van een groep die handelt met een gezamenlijk doel;
- (iii) de beklaagde heeft een significante bijdrage (*‘significant contribution’ / “l’accusé a contribué de manière significative à la commission du crime”*) geleverd aan het plegen van het misdrijf;
- (iv) de bijdrage was intentioneel;
- (v) de bijdrage werd gedaan met kennis van de intentie van de groep om een misdrijf te plegen (ICC Katanga, § 1620).

De eerste drie voorwaarden hebben betrekking op het materiële element van de uitsluitbare handeling en de twee laatste voorwaarden hebben betrekking op het moreel element (zie *infra*).

5.3.4. Voor wat betreft de eerste twee voorwaarden, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar wat hierboven reeds werd uiteengezet. Er werd reeds vastgesteld dat er misdrijven werden gepleegd, die onder de rechtsmacht van het Strafhof ressorteren, waaronder folteringen, illegale detentie en vervolging, en dat het deze misdrijven op veelvuldige en systematische wijze werden gepleegd, door Hamas in de Gazastrook, onder meer via de Interne Veiligheidsdienst die een centrale rol speelde, en dat deze misdrijven deel uitmaakten van een gezamenlijk doel, met name het optreden tegen (vermeende) vijanden en dissidente stemmen in Gaza. Het maakt hierbij niet uit of verzoeker al dan niet lid was van Hamas (ICC Katanga, § 1631). Er is sprake van een groep van personen die handelt met een gemeenschappelijk doel waarvan de implementatie het systematisch en op grote schaal plegen van misdrijven tegen de menselijkheid met zich meebracht.

In het bijzonder blijkt dat er in de centrale gevangenis van de Interne Veiligheidsdienst te Ansar in Gaza stad, illegale detentie, ondervragingen en martelingen systematisch werden ingezet in het kader van repressie van dissidenten en vijanden ter instandhouding van het Hamas regime (i.e. vereiste gezamenlijk doel) en dat het personeel van de gevangenis, medewerkers van de Interne Veiligheidsdienst (i.e. vereiste groep van personen), hierbij betrokken was.

5.3.5. Wat betreft de vraag of een betrokkene een significante bijdrage heeft geleverd aan het plegen van voormelde misdrijven tegen de menselijkheid (de derde voorwaarde), stipt de Raad aan dat het Internationaal Strafhof in voormelde Katanga zaak, heeft aangegeven dat het vereist is dat de handelingen van de betrokkene verband houden met het plegen van het misdrijf en niet louter met de activiteiten van de groep in algemene zin. Een significante bijdrage moet worden geanalyseerd in relatie tot elk misdrijf. Met “*significante bijdrage*” wordt bedoeld een bijdrage die het plegen van het misdrijf kan beïnvloeden (“*may influence the commission of the crime*”). Gedrag dat voor het plegen van het misdrijf onbelangrijk en niet-relevant is, kan daarom niet als voldoende worden beschouwd en vormt geen bijdrage in de zin van voormelde bepaling. Louter marginale of verwaarloosbare handelingen, volstaan dus niet.

Het is verder niet vereist dat het misdrijf niet had kunnen worden gepleegd zonder de betrokken bijdrage. Anders gezegd, het is niet vereist dat de bijdrage noodzakelijkerwijze essentieel was voor de verwezenlijking van het misdrijf in kwestie of de beslissende factor was voor het misdrijf.

Het volstaat dat deze van aard was om invloed uit te oefenen op het plegen van het betreffende misdrijf.

Het Internationaal Strafhof heeft immers verduidelijkt dat het niet noodzakelijk vereist is dat het plegen van het misdrijf afhankelijk is van of zelfs bepaald wordt door deze bijdrage. De bijdrage zal als significant worden beschouwd wanneer zij een invloed heeft gehad op het plaatsvinden van het misdrijf en/of op de wijze waarop het werd gepleegd (*"It stands to reason that the commission of the crime is not necessarily contingent on or even determined by such contribution. The contribution will be considered significant where it had a bearing on the occurrence of the crime and/or the manner of its commission."*).

Een direct verband ("*nexus*") tussen het gedrag van de persoon die bijdraagt aan het misdrijf (medeplichtige) en dat van de feitelijke dader van het misdrijf (hoofdverantwoordelijke) is niet vereist. Het is het effect van het gedrag op de verwezenlijking van het misdrijf dat telt. Het volstaat aldus dat wordt vastgesteld dat de bijdrage een invloed had op de verwezenlijking van het misdrijf – ongeacht de vraag of de bijdrage werd geleverd aan een persoon die al dan niet de dader van het misdrijf is – evenals dat deze bijdrage verband kan houden met ofwel de materiële elementen van het misdrijf, of de morele elementen van het misdrijf (ICC Katanga, §§1632-1636). De betrokken bijdrage moet aldus een zekere relevantie of impact hebben gehad op de verwezenlijking van het misdrijf.

5.3.6. In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat verzoekers tewerkstelling tijdens de periode van 1 augustus 2008 tot 28 november 2019 bij de Interne Veiligheidsdienst ("*Al-Amn al-Dakhily*") van de Hamas-autoriteiten te Gaza, als bewaker van onder andere de Ansar gevangenis en later als medewerker in de Ansar gevangenis, als bewezen wordt beschouwd.

De commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker zijn takenpakket binnen zijn tewerkstelling bij de Interne Veiligheidsdienst aanzienlijk tracht te minimaliseren, waarbij een opdeling wordt gemaakt in de periode van 2008 tot 2016 enerzijds en de periode van 2016 tot 2019 anderzijds.

5.3.7. Wat betreft de periode van 2008 tot en met 2016, verklaarde verzoeker werkzaam te zijn geweest als bewaker van vijf sites van het departement Interne (of Binnenlandse) Veiligheidsdienst, bestaande uit vier verschillende administratieve gebouwen en de Ansar-gevangenis (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 7). Verzoeker verklaarde dat hij aan de slagboom werkte en soms in de bewakingskiosken (zie NPO, p. 8). Aan de slagboom stond hij ongewapend en in de bewakingskiosk droeg hij een Kalasjnikov (zie NPO, p. 15). Verzoeker zag regelmatig bussen met gevangenen voor overplaatsing, vaak vlak voor controles door ngo's (zie NPO, p. 25). Verzoeker gaf aan dat er burgers kwamen met een oproepingsbrief, voor wie hij de slagboom opende en voor wie hij de weg wees. Hij mocht niemand controleren of fouilleren en keek nooit naar de identiteitskaarten (zie NPO, p. 10). Slechts wanneer de *protection officer* de vraag stelt naar het nut van een bewaker en een slagboom, als de bewaker op geen enkele wijze controleert, vult verzoeker aan dat hij enkel personen die een papier hadden niet controleerde. Als er een persoon met een zak kwam, mocht hij zeggen "*doe het open*" (zie NPO, p. 10). Verder vulde verzoeker aan dat hij bij een nieuwe auto, die hij nog niet kende, wel vroeg wie de inzittende was en waar deze naartoe ging, evenals dat zij een badge moesten tonen (zie NPO, p. 15). Verzoeker verklaarde dat hij gedurende de periode dat hij als bewaker werkte de volgende rangen bekleedde: bij aanvang *jundi* (soldaat), in januari 2009 *rakib* (sergeant) en in 2013 *rakib awal* (chef-sergeant) (zie NPO, p. 12 en AD, map cgvs, "*landeninformatie*", stuk 4).

In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat verzoekers voorstelling van zijn werkzaamheden als bewaker van de administratieve gebouwen en de Ansar-gevangenis van de Interne Veiligheidsdienst niet overtuigen. De commissaris-generaal stelt terecht: "*Zo schetst u voor de periode van 2008 tot 2016 een beeld waarbij u als bewaker van de gebouwen van de Interne Veiligheidsdienst, waaronder de Ansar gevangenis, een pro forma taak opnam (CGVS, p.7). U geeft immers aan dat u als bewaker louter de taak had de slagboom open en dicht te doen om de aanrijdende voertuigen binnen te laten en dat u daarnaast ook een wachthokje bemande (CGVS, p.8,10). Hoewel er geen andere diensten verantwoordelijk waren voor de gebouwen waar u op wacht stond, geeft u vreemd genoeg aan dat u slechts soms gewapend was en dat u geen mensen controleerde of fouilleerde. U geeft als voorbeeld dat u een opgeroepen persoon enkel de weg mocht wijzen naar de ondervragingsafdeling (CGVS, p.10,14). Gevraagd of iemand de identiteit van de bezoekers van de gevangenis controleerde stelt u dat u dat niet mocht doen. De bezoekers wees u slechts door, voor de auto's deed u slechts open. Als u erop gewezen wordt dat het op die manier toch erg gemakkelijk is om een aanslag te plegen, repliceert u slechts dat dit uw instructies waren en u slechts moest doorsturen (CGVS, p.10). Slechts wanneer het nut van uw bewakingsopdracht in vraag gesteld wordt oppert u dat u wel mocht vragen om in een zak te kijken (CGVS, p.10). Ook moet het nut van de slagboom aangekaart worden alvorens u uw verklaringen aanpast en stelt dat u de personeelsleden en hun auto's herkende en u dan ook louter de onbekende auto's controleerde (CGVS, p.15). Niet alleen staat deze uitspraak haaks op uw eerdere bewering ook is uw manier van visuele herkenning allerm minst de waterdichte werkwijze die van een veiligheidsdienst verwacht kan worden. Daarnaast wijst u als verklaring op de beruchte reputatie van de Interne Veiligheidsdienst. Doordat ze erom bekend stond dat ze de mensen heel hard aanpakte had ze een angstaanjagende reputatie die mensen bang en onderdanig maakte (CGVS, p.10,11). Dat mensen schrik hadden om hard aangepakt te worden in de gevangenis die u bewaakte verhindert echter niet dat de tegenstanders van Hamas in de Interne Veiligheidsdienst een bedreiging en dus een valabel doelwit zagen. U omschrijft de Interne Veiligheidsdienst zelf als de machtigste dienst van het land*

(CGVS, p.7). Dat deze dienst niet zou inzitten met de beveiliging van haar gebouwen is dan ook allerm minst aannemelijk. Uw voorstelling van uw functie als haast louter ceremonieel is dan ook niet geloofwaardig. Er kan in alle redelijkheid aangenomen dat de Interne Veiligheidsdienst haar gebouwen, waaronder de gevangenis, degelijk beveiligde en dat u als bewaker dan ook een wezenlijke rol in de beveiliging speelde."

Verzoeker brengt met zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die voormelde beoordeling aan het wankelen brengen of hier een nieuw licht op werpen. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat zijn rol beperkt was tot het toezicht houden op de in- en uitgangen, maar hiermee doet hij geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van deze voorgehouden beperkte rol van zijn functie als bewaker. Ook de omstandigheid dat er meerdere poorten waren om de gevangenis of de gebouwen binnen te komen en dat er andere afdelingen bevoegd waren voor de controle aan deze posten, kan hieraan geen afbreuk doen. Indien de daadwerkelijke controle en identificatie van personen in een later stadium aan de receptie of de verdere poorten gebeurde, is er in wezen geen toegevoegde waarde aan het bemannen van een slagboom. Verzoeker maakt het nut van een betaalde bewaker met de rang van chef-sergeant zonder enige controlebevoegdheid, die louter en alleen de handeling van het openen en sluiten van een slagboom verricht, niet aannemelijk. Verzoeker ziet verder geen tegenstrijdigheid in zijn verklaringen omtrent de invulling van zijn functie, maar enkel een geleidelijke verduidelijking als gevolg van het doorvragen door de *protection officer*. Dit kan evenwel niet overtuigen. Verzoeker kan er niet aan voorbijgaan dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij niemand mocht controleren, dat hij de slagboom gewoon moest openen als er een auto kwam, dat hij niemand fouilleerde en dat hij niemands identiteit controleerde (zie NPO, p. 10). Deze verklaringen zijn moeilijk te rijmen met zijn nadere "verduidelijking" dat hij wel tassen mocht controleren, evenals de inzittenden van auto's die hij niet kende. Dat verzoeker deze verduidelijkingen bovendien pas aanbrengt nadat de *protection officer* uitdrukkelijk het nut van een bewaker die niets controleert in vraag stelt, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat de komst van een onbekende auto hem op voorhand werd meegedeeld – waarbij werd aangegeven om welk voertuig het ging, wie zich aan boord bevond en waarbij verzoeker de inzittenden vroeg om hun naam te noemen, zodat hij kon controleren of deze overeenkwam met de vooraf gegeven informatie – stelt de Raad vast dat dit niet meer is dan een loutere *post factum* verklaring, waarvan geen gewag werd gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud. De omstandigheid dat verzoeker slechts bij de confrontatie met de nutteloosheid van de voorgehouden functie zijn takenpakket telkens stapsgewijs meer en meer uitbreidt, verstrekt het pertinente door de commissaris-generaal vastgestelde vermoeden dat hij zijn takenpakket aanzienlijk tracht te minimaliseren.

5.3.9. Wat betreft de periode van 2016 tot en met 2019, verklaarde verzoeker werkzaam te zijn geweest binnen de gevangensmuren van de Ansar gevangenis. Verzoeker verklaarde dat hij werd overgeplaatst naar het departement aanhouding en ondervraging, op basis van een benoemingsbesluit dat hem hiertoe verplichtte. Hij verklaarde dat hij niet wist waarom hij werd overgeplaatst, dat hij reeds lang in de bewaking zat, dat de meerderheid was overgeplaatst en dat er een kantoorplanning was (zie NPO, p. 17).

Verzoeker was, blijkens zijn verklaringen, poetsman op het gelijkvloers waar de gevangenen zich bevonden. Hij had beperkte bewegingsvrijheid. Hij poetste de gang tussen de cellen, de toiletten, de kamers en de lokalen van de ambtenaren. Verder maakte hij koffie en thee voor andere personeelsleden (zie NPO, p. 8 en 17). Verzoeker verklaarde dat hij bij de uitoefening van zijn werk een ruimte op de eerste verdieping zag, die "de bus" werd genoemd en waar mensen soms een hele dag moesten rechtstaan en werden geslagen. Gevraagd hoe het kwam dat verzoeker dit kon zien, omdat hij verklaarde dat hij enkel op het gelijkvloers mocht poetsen, stelde verzoeker plots dat "de bus" op het gelijkvloers was (zie NPO, P. 17-18). Verzoeker verklaarde dat hij gedurende de periode dat hij als poetsman/koffie- en theeboode werkte de volgende rangen bekleedde: bij aanvang *rabik awal* (chef-sergeant); in 2017 *mossaad* (adjutant) en in 2017 dan wel 2019 *mossaad awal* (chef-adjutant) (zie NPO, p. 12 en AD, map cgvs, "landeninformatie", stuk 4).

In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat verzoekers voorstelling van zijn taken als poetsman en bediener van koffie en thee die hem na zijn overplaatsing naar het departement aanhouding en ondervraging in de Ansar gevangenis te beurt vielen, evenmin kan overtuigen. De commissaris-generaal stelt terecht: "Deze taken vallen echter niet te rijmen met de rang die u destijds had. Volgens uw laatste loonfiche werd u immers op 1 oktober 2017 van adjutant tot chef-adjutant bevorderd. Dat iemand met de hoogste niet-officiersgraad, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, als poetsman en thee- en koffiezetter tewerkgesteld zou worden tart alle verbeelding. Volgens u was het de gangbare praktijk waarbij alle niet-officieren als bewakers en poetsmannen werkten terwijl de officieren de functies van cipers invulden. Het is echter allerm inst geloofwaardig dat de werkvloer van de Ansar gevangenis zodanig was ingevuld dat iemand met een officiersgraad louter de uitvoerende taken van een cipier zou waarnemen. Als verklaring wijst u op het hoge aantal officieren en de aparte hiërarchie bij de Interne Veiligheidsdienst (CGVS, p.18). U geeft echter aan dat mensen met een universitair diploma voor een officiersgraad in aanmerking komen wat de vraag doet rijzen waarom een universitair geschoolde rekrut voor een job als gevangenisbewaker zou kiezen indien hij bij de andere veiligheidsdiensten een functie die bij zijn rang past zou kunnen uitvoeren (CGVS p.12,16). Hierop gewezen bevestigt u dat het door u geschetste takenpakket de aantrekkelijkheid van

een functie bij de Interne Veiligheidsdienst aanzienlijk fnuikt en u voegt eraan toe dat een luitenant of een majoor bij de Interne Veiligheidsdienst geen belangrijke mensen zijn in tegenstelling tot bij de civiele politie (CGVS, p.18). Als antwoord op de vraag waarom iemand met een universitair diploma zou solliciteren voor de Interne Veiligheidsdienst indien men in een andere veiligheidsdienst van Hamas veel beter carrière kan maken, stelt u dat de latere rekruten van uw dienst vooral Hamasgetrouwen waren en het voor hen een engagement was (CGVS, p.18). Deze uitleg verklaart geenszins waarom Hamasleden voor de Interne Veiligheidsdienst zouden kiezen indien er betere werkomstandigheden en meer loopbaanmogelijkheden bij de andere veiligheidsdiensten voor handen waren. Daarnaast meent u dat er veel zieke persoonlijkheden waren die graag bij derden uitpakten met hun werk bij een beruchte organisatie als de Interne Veiligheidsdienst en ervan genoten om mensen bang te maken en te slaan. Het zou dan ook het beleid zijn van Hamas om mensen met psychopathische karaktertrekken voor de Interne Veiligheidsdienst aan te trekken zodat ze hen in slechtere werkomstandigheden kon tewerk stellen, zo beweert u (CGVS, p.18,19). Uw voorstelling is allerminst ernstig te nemen. Hamas heeft zich, gezien de omstandigheden, jarenlang succesvol getoond bij de uitbouw van een burgerlijk bestuur, territoriale controle, militaire slagkracht en repressieapparaat sinds 2007. Het is dan ook redelijk om aan te nemen dat Hamas competentie, discretie en loyaliteit verlangt van haar personeelsleden die met dissidentie en vijandelijke spionage moeten afrekenen in plaats van louter het genoeg om angst op te wekken en er dan ook naar streeft om deze personeelsleden die deze voor haar cruciale taken vervullen tevreden te houden in hun functie. Bovendien moet uw voorstelling van het geringe belang van rangen en de oververtegenwoordiging van officieren sterk genuanceerd worden. Zoals blijkt uit de toegevoegde informatie waren er in 2023 2.445 personeelsleden bij de Interne Veiligheidsdienst aan het werk, waarvan 1.492 officieren en 953 niet-officieren. Hoewel er inderdaad een groot aantal officieren bij de Interne Veiligheidsdienst werkte is dit te verklaren doordat er zowel voor het ondervragen van verdachten als voor het onderzoeken van spionageactiviteiten hooggeschoolde werkkrachten in officiersrangen aangetrokken werden, zoals u zelf ook aangeeft (CGVS, p.12,16). Hoewel deze cijfers van drie à vier jaar na uw ontslag dateren tonen ze de structuur die ook tijdens uw tewerkstelling in hoge waarschijnlijkheid reeds aanwezig was. Deze cijfers geven allerminst blijk van uw beeld dat de verhouding tussen officieren en niet-officieren zodanig vertekend is dat officieren eenvoudige functies als deze van cipier uitoefenden. Verder kan uw these dat de bevorderingen in rang binnen de Interne Veiligheidsdienst automatisch op basis van anciënniteit gebeurden, geen verandering in verantwoordelijkheden en nauwelijks loonverschil inhielden en dus geen betekenis hadden evenmin gevolgd worden (CGVS, p.12,17,18). Rangen zijn immers cruciaal binnen een goed functionerende bevelstructuur. Bovendien blijkt uit uw loonbrieven dat uw opeenvolgende bevorderingen wel degelijk een loonverschil van 31% met zich meebrachten. Dat deze bevorderingen dan ook geen beloning voor uw geleverde diensten, vertrouwen in uw loyaliteit en een aanpassing van uw takenpakket inhouden is niet plausibel. Het gebrek aan geloof in uw voorstelling van de taakverdeling binnen de Ansar gevangenis maakt dat er allerminst aangenomen kan worden dat u als chef-adjutant geen wezenlijke rol zou gespeeld hebben bij het functioneren van het departement aanhouding en ondervraging van deze gevangenis. Uw wens om geen zicht te geven op uw werkelijke taken wijst er opnieuw op dat u een grotere rol op u nam dan u wilt toegeven.”

Verzoeker brengt met zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan, die voormelde beoordeling aan het wankelen brengen of hier een nieuw licht op werpen. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en stelt dat hij zijn rol niet minimaliseert, maar een realistische beschrijving geeft die in overeenstemming is met de aard van zijn functie. Verzoeker volhardt erin dat hij werkte binnen een strikt administratief kader, dat hij geen beslissingsbevoegdheid of invloed had, maar hiermee doet hij geen afbreuk aan de voormelde pertinente motieven van de commissaris-generaal. Verder tracht verzoeker het belang van zijn bevorderingstraject andermaal te minimaliseren, waarbij hij herhaalt dat enerzijds zijn bevordering in rang louter en alleen voortvloeide uit anciënniteit en anderzijds zijn salarisverhogingen het gevolg waren van een automatisch salarissysteem dat van toepassing was op alle werknemers van de Interne Veiligheidsdienst, ongeacht hun verantwoordelijkheidsniveau of betrokkenheid. Het louter volharden in de reeds afgelegde verklaringen, kan evenwel bezwaarlijk volstaan om de omstandige motivering hierrond door de commissaris-generaal, zoals deze hierboven kan worden gelezen, onderuit te halen. Verzoeker brengt thans geen overtuigende argumenten aan, op grond waarvan alsnog redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een poetsman/bediener van koffie en thee wordt bevorderd tot een uiteindelijke rang van chef-adjutant, de hoogste niet-officiersgraad, en waarbij deze bevorderingen een loonverschil van 31% met zich meebrachten. Bovendien rijmt verzoekers verklaring dat iedereen elke vier jaar werd bevorderd op basis van anciënniteit (zie NPO, p. 13) ook niet met zijn verklaringen van de duurtijd van zijn tewerkstelling en zijn verschillende bevorderingen. Verzoeker verklaarde in januari 2009 de rang van sergeant te hebben gekregen vanwege zijn diploma. Hij verklaarde alle verschillende rangen te hebben doorlopen (zie NPO, p. 12). Blijkens de door hem neergelegde loonfiches, bekleedde verzoeker in 2017 reeds de rang van chef-adjutant. Aldus is hij op een periode van acht jaar drie rangen opgeklommen, wat niet correspondeert met een automatische bevordering om de vier jaar. Wat betreft zijn salaris-verhogingen, stelt verzoeker enerzijds dat deze verhogingen het gevolg zouden zijn van een automatisch salarissysteem dat van toepassing was op alle werknemers en anderzijds dat deze verhogingen het gevolg zouden zijn van zijn gewijzigde gezinssituatie, waarbij hij huwde en drie kinderen kreeg. Uit de neergelegde loonfiches kunnen geen van beide verklaringen als dusdanig

worden afgeleid. Alleszins wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf verklaarde dat het loonverschil kon worden teruggebracht naar de bevorderingen in zijn rang (zie NPO, p. 17). Waar verzoeker verklaart dat hij nooit een concreet economisch voordeel heeft genoten van zijn salarisverhogingen, omdat iedereen meestal maar 60 à 70 % van zijn loon kreeg uitbetaald, acht de Raad het vooreest bijzonder onaannemelijk dat hogere rangen slechts een dermate klein gedeelte van hun loon kregen uitbetaald, dat zij *de facto* evenveel verdienen als een soldaat, de laagste rang, zonder dat deze soldaten aan loon moesten inboeten. Uit het gegeven dat verzoekers loon werd uitbetaald door het ministerie van binnenlandse zaken kan, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, verder niet worden afgeleid dat dit volstrekt los zou staan van enige individuele beoordeling van zijn prestaties. Alleszins, zelfs indien verzoeker geen concreet economisch voordeel genoot, doet dit geen afbreuk aan zijn concreet bevorderingsparcours met, minstens theoretische, salarishogingen. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, zijn militaire rangen cruciaal binnen een goed functionerende bevelstructuur, zodat verzoeker geenszins kan overtuigen in zijn bewering dat het mogelijk was om van soldaat naar chef-adjutant, de hoogste niet-officiersgraad, op te klimmen, zonder dat dit op enige wijze afhankelijk werd gesteld van een evaluatie van zijn geleverde diensten, prestaties en getoonde loyaliteit. Waar verzoeker erop wijst dat het weinig aannemelijk is dat hem belangrijke taken zouden worden toevertrouwd, aangezien hij nooit enige specifieke training heeft ontvangen, betreft dit gebrek aan training een louter blote bewering.

5.3.10. De door de commissaris-generaal vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden takenpakket bij de Interne Veiligheidsdienst wordt bijkomend ondersteund door verzoekers verklaringen omtrent (i) zijn indiensttreding bij deze dienst en (ii) zijn sociale media accounts waaruit een voorkeur voor Hamas en zijn ideologie blijkt.

(i) Wat betreft zijn indiensttreding, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekers verklaringen hieromtrent vaag en onaannemelijk zijn. Verzoeker verklaarde dat hij in 2008 werd gecontacteerd door een vriend van zijn vader – een gepensioneerde ambtenaar voor de Palestijnse Autoriteit – die hem vroeg of hij voor de politie wilde werken. Verzoeker moest hiervoor zijn pasfoto en telefoonnummer geven, waarop hij een maand later een telefoontje kreeg dat hij, hoewel hij had gesolliciteerd voor de politie, mocht beginnen werken bij de Interne Veiligheidsdienst, een dienst waarvan verzoeker geen flauw idee had wat deze deed. Vervolgens vult verzoeker aan dat het niet de vriend van zijn vader was die hem introduceerde, maar wel de schoonzoon van deze vriend, die bij de politie werkte (zie NPO, p. 11). Verzoeker moest wat papieren invullen en mocht een week later beginnen werken (zie NPO, p. 11 en 15). Verzoeker kreeg geen (wapen)training, ook al moest hij voor zijn job als bewaker in de bewakingskiosk een Kalasnikov dragen en kreeg slechts eenmalig in 2012 een basisopleiding over *“het fit-zijn van een agent en hoe je militair kan marcheren”* (zie NPO, p. 14). Naar aanleiding van zijn indiensttreding werd verzoeker niets gevraagd omtrent zijn ideologie of loyaliteit, omdat Hamas mensen nodig hadden om te komen werken en het hen niet zo te doen was om vertrouwen. Opvallend genoeg verklaart verzoeker later in zijn persoonlijk onderhoud dat het merendeel van de personeelsleden van de Interne Veiligheidsdienst wel degelijk Hamasgetrouwen zijn en slechts een klein percentage niet (zie NPO, p. 21). Enkel de eerste en tweede lichting (waarvan hij deel uitmaakte) zouden *“per ongeluk”* zijn ingerold, mogelijk vanwege een personeelstekort. Hoewel er later mensen naar de Interne Veiligheidsdiensten kwamen die pro-Hamas waren, werd verzoekers lichting nooit vervangen door betrouwbare en loyale leden (zie NPO, p. 21). Verzoeker benoemt de Interne Veiligheidsdienst als *“de machtigste dienst van het land”* (zie NPO, p. 7). De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat het – gelet ook op de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat de Interne Veiligheidsdienst bij zijn oprichting vooral uit leden van de Al-Qassam brigades bestond – geenszins geloofwaardig is dat verzoeker aldaar aan het werk zou kunnen zijn gegaan bij een dienst die voor Hamas moet waken over ideologische bedreigingen, zonder dat nog maar enigszins werd nagegaan wat zijn opvattingen omtrent Hamas waren. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een rapport dat aangeeft dat een deel van de nieuwe rekruten bij de oprichting van de Interne Veiligheidsdienst in 2007 geen banden hadden met Hamas, maar de Raad moet vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot een eerder selectief citaat van het rapport. Een lezing van voormeld rapport leert immers dat tevens wordt aangegeven dat de beweringen van een scheiding tussen de Al-Qassam brigades en de nieuw opgerichte veiligheidsdiensten sterk worden betwist door Fatah, de Palestijnse Autoriteiten en zelfs door leden van Hamas, waarbij er geen twijfel over kan bestaan dat Hamas de veiligheidsdiensten controleert, ondanks de schijnbare affiliatie van sommige ambtenaren met andere organisaties (*“Such claims are strongly disputed by Fatah, the PA and even some Hamas members, and there is no doubt that Hamas controls security despite the apparent affiliation of some officials with other organisations.”*). Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift verder het verschil tussen de eerste aanwervingsgolf in 2017 – die bestond uit aanhangers van Hamas – en de tweede aanwervingsgolf in 2018 – waarvan hij deel uitmaakte en die diende om het personeelsbestand aan te vullen – maar gaat hiermee voorbij aan zijn eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde zelf dat zowel de eerste als tweede lichting bestond uit mensen die gewoon een job nodig hadden en dat pas latere lichtingen bestonden uit mensen van Hamas (zie NPO, p. 18). Dat verzoeker er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen omtrent de profielen van de nieuwe rekruten, plaatst zijn geloofwaardigheid verder op losse schroeven. Alleszins, zelfs indien zijn aanwerving kaderde in een nood aan het opvullen van het personeelsbestand of het verrichten van minder gewenste taken, kan nog worden

verwacht dat er minstens zou worden gepolst naar verzoekers houding tegenover Hamas en diens ideologie, *quod non in casu*. De Raad verwijst in deze ook naar verzoekers eigen verklaringen dat de Interne Veiligheidsdienst gedurende lange tijd zijn ontslag niet wilde aanvaarden, omdat ze bang waren dat hij werkgeheimen zou doorvertellen (zie NPO, p. 21). Indien de Interne Veiligheidsdienst zich dermate veel zorgen maakte om het verspreiden van informatie door werknemers – dat dit ertoe leidde dat zij gedurende meerdere jaren vasthielden aan verzoekers tewerkstelling, ondanks zijn herhaaldelijke afwezigheden en opsluitingen – is het eens zo ongeloofwaardig dat ze niet de moeite zouden nemen om in de aanwervingsfase na te gaan wat de opvatting van nieuwe rekruten aangaande Hamas en diens ideologie is.

(ii) Wat betreft verzoekers sociale media accounts, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in volgende pertinente beoordeling: *“Waar u beweert dat u nooit lid of sympathisant van een partij of organisatie was, u nooit de ideologie van Hamas aanhing maar juist openlijk kritisch was voor Hamas, blijkt dit allerminst uit uw berichten op Facebook (CGVS, p.5,15,16). Zo postte u op 14 december 2017 een foto van een Hamasstrijder, op 17 juni 2019 een foto van M.M., de toen net overleden leider van de Moslimbroeders, de ideologische voorlopers van Hamas, op 25 februari 2019 een foto van I.H., de toenmalige politieke leider van Hamas en op 23 februari 2019 twee berichten waarin u M.A., de politieke tegenstrever van Hamas verwerpt. Gewezen op deze sociale media berichten zegt u over de foto van de Hamasstrijder dat u de foto goed of leuk vond, zonder dat u er een achterliggende reden voor u was (CGVS, p.23). Nochtans uit u door uw actieve keuze voor een Hamasstrijder wel degelijk een duidelijke voorkeur. De foto van M. verklaart u door zijn populariteit in heel de Gazastrook (CGVS, p.23-24). Aangezien M. een zeer duidelijke ideologie uitdroeg is het niet geloofwaardig dat hij ook bij u populair was zonder dat u zich aangesproken zou voelen door deze ideologie waarop Hamas steunt. De foto van H. zou u gepost hebben om u in te dekken aangezien ze over uw telefoonnummer en Facebookaccount beschikten (CGVS, p.24). Deze verklaring gaat echter in tegen uw eerdere uitspraak dat u nooit de schijn hooghield dat u pro-Hamas was (CGVS, p.16). Als u erop gewezen wordt dat u zich door uw posts wel degelijk het profiel van een Hamasaanhanger aanmeet, zegt u dat deze foto’s uw overtuigingen niet weergegeven (CGVS, p.24). Andermaal gevraagd waarom u dan toch deze berichten postte zegt u dat het op spontane wijze kan gebeuren dat u bericht die iedereen postte ook op uw account zette (CGVS, p.24). Opnieuw gevraagd naar uw beweegredenen om pro-Hamasberichten te delen indien u tegen Hamas gekant was, oppert u dat u het zich niet herinnert maar dat als u het gepost heeft het zou kunnen dat u op een bepaald moment dacht dat u verdacht was in de ogen van Hamas waarna u zo’n foto zou posten om minder verdacht te lijken (CGVS, p.24). Niet alleen blijft de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheid onverminderd van kracht, ook kan er wel degelijk van u verwacht worden dat u weet of u zich gevisieerd voelde door Hamas en u zich herinnert wat u deed om deze dreiging af te wenden. Uw zeer voorwaardelijk antwoord kan gezien het belang van deze kwestie en de bewuste handelingen die u naar aanleiding ervan stelde allerminst overtuigen. Uw berichten op Facebook spreken net zoals uw bevorderingstraject dan ook van loyaliteit en een trouwe dienst aan Hamas.”*

Door louter te volharden dat zijn sociale media activiteiten moeten worden gezien als een overlevings-strategie, in de bredere context waarin hij probeert zijn tewerkstelling te beëindigen, brengt verzoeker niets dienstigs in tegen voormelde beoordeling van de commissaris-generaal – die door de Raad wordt bijgetreden – waarin reeds rekening werd gehouden met deze argumenten. Ook uit zijn verklaringen dat hij een aantal keren heeft geprobeerd om de Gazastrook te ontvluchten kan niet worden afgeleid dat verzoeker geen aanhanger van Hamas en diens ideologie was.

5.3.11. De Raad onderstreept dat de bewijslast van de uitsluitingscriteria weliswaar bij de commissaris-generaal ligt, maar dat verzoeker nog steeds de verplichting draagt om mee te werken bij het vergaren van alle voor zijn verzoek nuttige feiten en elementen.

5.3.12. Rekening houdend met al wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekers verklaringen omtrent zijn takenpakket bij de Interne Veiligheidsdienst ongeloofwaardig zijn.

Ter terechtzitting werd verzoeker nog geconfronteerd met het belang van het verschaffen van een eerlijk en open zicht op zijn werkelijk takenpakket, waarop verzoeker volhardt in zijn verklaringen en benadrukt dat hij *“geen politieagent was”*. Verzoeker draagt, als volwassen verzoeker om internationale bescherming, de volle verantwoordelijkheid voor zijn eigen verklaringen. Daar waar verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn precieze takenpakket bij de Interne Veiligheidsdienst, vermogen de commissaris-generaal en de Raad aan te nemen dat hij zelf van oordeel is dat zijn werkelijk takenpakket beantwoordt aan de vereisten van een significante bijdrage, zoals voorzien in artikel 25 (3)(d)(ii) van het Statuut van Rome en zoals geïnterpreteerd in het arrest Katanga (zie *supra*) en dat hij om deze reden geen zicht wenst te bieden op dit werkelijk takenpakket. Het volstaat dat de commissaris-generaal en de Raad op goede gronden de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen vaststellen, tezamen genomen met de voorliggende objectieve elementen van de zaak (zie *supra*), zonder dat kan worden verwacht dat zij aantonen wat dan wel het precieze takenpakket van verzoeker is. Er anders over oordelen zou een verzoeker om internationale bescherming toelaten de toepassing van de uitsluitingsclausules te ontlopen door onwaarachtige verklaringen af te leggen of doelbewust geen zicht te bieden op zijn werkelijke situatie.

5.3.13. De Raad concludeert dat er, gelet op de omstandigheden van huidige zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoekers werkelijk takenpakket bij de Interne Veiligheidsdienst wel degelijk getuigt van een significante bijdrage aan het functioneren van de Ansar gevangenis.

Gelet op wat eerder werd vastgesteld inzake verzoekers verklaringen over zijn eigen activiteiten als medewerker van de Interne Veiligheidsdienst en personeelslid van de Ansar gevangenis, is de Raad van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een significante bijdrage heeft geleverd aan dit systeem dat was opgezet ter implementatie van de repressie van dissidenten en vijanden, hetgeen als een systematische en wijdverspreide aanval op een burgerbevolking moet worden beschouwd. Zo blijkt dat verzoeker minstens een deel van zijn carrière, met name van 2016 tot 2019 (CGVS, p. 9), op het departement aanhouding en ondervraging heeft gewerkt. Hij had een uitgebreide kennis van de mishandelingen ten aanzien van personen die er werden vastgehouden en had de hoogste rang had die een niet-officier kon bekleden. Zijn verklaringen over zijn bijzonder beperkte takenpakket in de gevangenis kunnen geenszins geloofwaardig worden geacht. Hierdoor kan allerminst worden aangenomen dat verzoeker geen significante rol zou hebben gespeeld bij het functioneren van het departement aanhouding en ondervraging van deze gevangenis.

Op basis van bovenstaande vaststellingen zijn er gegronde redenen om aan te nemen dat verzoeker vanuit een ideologische overtuiging van 2008 tot 2019 diende in de Interne Veiligheidsdienst, opklom in haar rangen en als bewaker van cruciale infrastructuur van de Interne Veiligheidsdienst, waaronder haar gevangenis, en als hogergeplaatste medewerker binnen de gevangenis een significante bijdrage leverde aan het functioneren van deze gevangenis, waar detentie, ondervragingen en martelingen systematisch werden ingezet ten aanzien van dissidente stemmen onder de Gazaanse bevolking en het personeel van deze gevangenis hierbij betrokken was.

5.3.14. Nadat werd vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat (i) er een misdrijf werd gepleegd dat binnen de rechtsmacht van het Hof valt, (ii) de personen die het misdrijf hebben gepleegd, deel uitmaken van een groep, in casu de Interne Veiligheidsdienst waar verzoeker was tewerkgesteld, die handelt met een gezamenlijk doel, met name de repressie van dissidenten en vijanden ter instandhouding van het Hamas regime, en (iii) verzoeker een significante bijdrage heeft geleverd aan het plegen van het misdrijf, dient verder te worden onderzocht of (iv) verzoekers bijdrage intentioneel was en (v) werd geleverd met kennis van de intentie van de groep om een misdrijf te plegen (zie ICC Katanga, § 1620).

Wat betreft de beoordeling van het intentionele karakter van de bijdrage van verzoeker, moet worden opgemerkt dat dit intentionele element enkel betrekking heeft op het gedrag van verzoeker dat zijn bijdrage vormt (in casu zijn tewerkstelling en takenpakket bij de Interne Veiligheidsdienst, zie supra) en niet op de activiteit, het doel of de criminele intentie van de groep zoals vermeld in artikel 25(3)(d)(i) en (ii) van het Statuut. Er hoeft derhalve niet te worden aangetoond dat verzoeker de intentie van de groep om de betrokken misdrijven (in casu illegale detentie, foltering en vervolging) te plegen, deelde. Er moet in dit verband worden onderzocht of verzoeker de intentie had om het gedrag te stellen dat een bijdrage vormt, en ook of hij zich ervan bewust was dat dit gedrag bijdroeg aan de activiteiten van de groep van personen die met een gemeenschappelijk doel handelden (ICC Katanga, § 1638-1639).

Afzonderlijk daarvan, wat betreft de vereiste dat de bijdrage werd geleverd *“met kennis van de intentie van de groep om een misdrijf te plegen”*, moet worden onderzocht of verzoeker zich op het moment dat hij zijn bijdrage leverde (d.i. het gedrag stelde dat zijn bijdrage vormde), bewust was van het bestaan van die criminele intentie binnen de groep van personen die met een gemeenschappelijk doel handelden (ICC Katanga, § 1641: *“the accused must be aware that the intention existed when engaging in the conduct which constituted his or her contribution”*). Aldus moet worden nagegaan welke kennis verzoeker had van de activiteiten van de Interne Veiligheidsdienst (zie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 97). De Raad herhaalt in dit verband dat voor het vaststellen van medeplichtigheid niet vereist is dat de medeplichtige de intenties van de hoofdverantwoordelijke of van de groep deelt.

5.3.15. De Raad wijst in deze op verzoekers verklaringen, waarin hij aangaf dat hij gedurende zijn jaren als bewaker van gebouwen van de Interne Veiligheidsdienst nooit incidenten heeft meegemaakt omdat *“de binnenlandse veiligheidsdienst een beruchte reputatie [heeft], een angstaanjagende reputatie. Mensen die daar kwamen waren al heel bang [...] ze werden heel erg hard aangepakt binnen”* (zie NPO, p. 11). Verzoeker verklaarde verder dat hij reeds voor 2016 wist dat Hamas zijn politieke dissidenten slecht behandelde, dat zij mensen mishandelden en hen (langdurig) vasthielden, alsook beschuldigen uitten tegen onschuldige mensen, die zij voor spionnen van de Palestijnse Autoriteiten aanzagen (zie NPO, p. 15-16). Verzoekers latere verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waar hij stelt dat hij niet geloofde dat er sprake was van mensenrechtenschendingen totdat hij deze met zijn eigen ogen zag (zie NPO, p. 22), vallen moeilijk te rijmen met de hierboven weergegeven eerdere verklaringen.

De commissaris-generaal stelt bijgevolg terecht: *“Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u tot aan uw overplaatsing in 2016 onwetend was over de martelpraktijken die zich in uw*

gevangenis voordeden (CGVS, p.22). Zo vertelt u dat de Interne Veiligheidsdienst reeds in de jaren dat u als bewaker werkte een angstaanjagende reputatie had omdat de gedetineerden heel erg hard aangepakt werden door uw collega's (CGVS, p.11). Ook stelt u dat u reeds voor 2016 van oordeel was dat Hamas zijn politieke dissidenten slecht behandelde vanuit de gedachte dat wie niet voor hen is tegen hen is (CGVS, p.15). Hamas pakte voor 2016 critici op, mishandelde hen, beschuldigde hen onterecht en strafte hen met een lange detentie en deze werkwijze van Hamas was algemeen bekend, zo zegt u (CGVS, p.16). Voor 2016 was u niet akkoord met de wijze waarop Hamas de mensen behandelde en lastigviel, maar bleef u toch voor de Interne Veiligheidsdienst werken omdat u werk nodig had en u niet rechtstreeks in contact kwam met de mensen die het slachtoffer hiervan waren (CGVS, p.15). Dat u dan niet op de hoogte zou geweest zijn van de mensenrechtenschendingen van uw werkgever in de gevangenis die u bewaakte is dan ook niet geloofwaardig, noch kan het u ontgaan zijn dat u door het garanderen van de beveiliging van deze gevangenis deze praktijken mee in stand hield. Als u hierop gewezen wordt stelt u dat u hoorde wat de mensen erover zeiden maar dat u het niet geloofde zolang u het zelf niet zag (CGVS, p.22). Niet alleen staat uw stelling dat u het niet geloofde haaks op uw eerdere uitspraken die hierboven weergegeven zijn."

De commissaris-generaal stelt in deze verder ook op goede gronden vast: "Ook is het niet plausibel dat u die in 2016 reeds acht jaar deel uit maakte van de Interne Veiligheidsdienst geen indicaties zou hebben opgevangen over wat er zich in uw gevangenis afspeelde. U verklaarde immers dat er al eerder collega's van de bewakingsdienst overgeplaatst werden naar de gevangenis en dus net zoals u getuige moeten zijn geweest van de behandeling van de gevangenen (CGVS, p.16). Hierop gewezen zegt u dat u geen contact had met uw collega's en dat de kans bestond dat deze collega's u zouden verklikken indien u ernaar vroeg (CGVS, p.22). Deze uitspraak valt echter niet te rijmen met uw eerdere bewering dat u met uw collega's veel kritiek uitte op Hamas (CGVS, p.16). Dat jullie samen Hamas durfden te bekritisieren wijst niet alleen op een goede persoonlijke band, maar op een onderling vertrouwen die het voor u mogelijk moet hebben gemaakt om naar de situatie in de gevangenis te vragen indien u de geruchten daadwerkelijk niet geloofde." In navolging van de commissaris-generaal, is de Raad van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker reeds voor 2016 op de hoogte was van de politiek die de Interne Veiligheidsdienst voerde ten aanzien van politieke dissidenten en dat de aangehaalde arbitraire arrestaties, mishandelingen en folteringen plaatsvonden in de gevangenis die hij bewaakte. Het louter volharden in zijn verklaringen en het benadrukken dat hij voor 2016 enkel geruchten had gehoord over de Ansar gevangenis, doet geen afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen op grond waarvan kan worden aangenomen dat er wel degelijk ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoekers reeds voor 2016 kennis had van de mensenrechtenschendingen die plaatsvonden. Dat verzoeker hiervan mogelijk nog niet op de hoogte was op het ogenblik van zijn aanwerving doet evenmin afbreuk aan zijn verklaringen, waaruit blijkt dat hij zich op een later ogenblik wel bewust werd en was van de behandeling door Hamas van politieke dissidenten en onschuldige mensen die zij voor spion aanzagen.

5.3.16. Wat betreft de periode vanaf 2016 tot en met 2019, verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij getuige was van mishandelingen en martelingen die plaatsvonden in de Ansar gevangenis, in de zogenaamde "bus" (zie NPO 17-18). Verzoeker omschreef de talrijke incidenten die hij aldaar aanschouwde – met name het dagenlang moeten rechtstaan, het dagenlang op een kinderstoel zitten, het (al dan niet geblinddoekt) op de hoogte worden gehangen met de handen op de rug, enzovoort – als de "lichte straffen", waarbij de ware straffen en folteringen werden uitgevoerd in kamers waar hij geen toegang toe had (zie AD, "vragenlijst cgvs" vraag 3.5.).

5.3.17. De Raad is daarom van oordeel dat verzoekers verklaringen getuigen van een kennis van de mishandelingen en folteringen die plaatsvonden in de Ansar gevangenis, waar hij was tewerkgesteld en dat verzoeker wist dat hij door zijn tewerkstelling aldaar – waarvan hij de precieze omvang niet kenbaar wenst te maken – bijdroeg aan het functioneren van de Ansar gevangenis en de misdrijven tegen de menselijkheid die daar plaatsvonden. Het kan verzoeker niet zijn ontgaan dat hij, als bewaker en medewerker van de Ansar gevangenis, deze praktijken mee in stand hield. Van een louter passieve kennis of onverschilligheid, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, is geen sprake. Door het garanderen van de veiligheid en werking van de gevangenis heeft hij bewust een significante bijdrage geleverd aan het mogelijk maken van deze misdrijven tegen de menselijkheid.

5.3.18. Aldus is tevens voldaan aan de in punt 5.3.3. vermelde vierde en vijfde voorwaarde, met name dat verzoekers bijdrage intentioneel was en werd geleverd met kennis van de intentie van de groep om een misdrijf te plegen.

5.3.19. De Raad stelt bijgevolg vast dat aan alle wezenskenmerken is voldaan, opdat er sprake is van een individuele verantwoordelijkheid voor de uitsluitbare handelingen.

Nadat werd geconcludeerd dat de verzoeker om internationale bescherming individuele verantwoordelijkheid draagt voor de uitsluitbare handelingen, dient echter nog te worden beoordeeld of er sprake is van een geldige verschoningsgrond, die hem alsnog ontslaat van deze individuele verantwoordelijkheid.

5.4. Wat betreft de vraag of er sprake is van enige verschoningsgronden voor de individuele verantwoordelijkheid.

5.4.1. Inzake de verschoningsgronden kan op nuttige wijze worden verwezen naar de artikelen 31 en 33 van het Statuut van Rome, waarnaar verzoeker ook zelf verwijst in zijn verzoekschrift.

5.4.2. Luidens de artikelen 31 en 33 van het Statuut van Rome kan een persoon niet individueel verantwoordelijk worden gehouden voor (de deelname aan) misdrijven tegen de menselijkheid, indien er sprake is van (i) een geestestoestand die hem het vermogen ontnemt om de aard van zijn gedragingen te beseffen of om zijn gedragingen te beheersen, (ii) dwang of bedreiging, (iii) zelfverdediging, verdediging van andere personen of eigendommen en (iv) bevelen van meerderen.

5.4.3. Wat betreft de verschoningsgronden (i) en (iii) volstaat het vast te stellen dat verzoeker niet voorhoudt dat hiervan in zijn geval sprake was, noch ontleedt de Raad in het rechtsplegingsdossier enig element dat hierop wijst.

5.4.4. Wat betreft de verschoningsgrond (iv), moet worden opgemerkt dat verzoeker zich hier in zijn verzoekschrift als dusdanig evenmin op beroept. Alleszins, in de mate dat verzoekers verklaringen dat hij gewoon zijn werk deed en zich met niets mocht bemoeien, evenals dat zijn overplaatsing voortvloeide uit een verplicht benoemingsbevel (zie NPO, p. 8 en 10) moeten worden begrepen als een vorm van bevelen van meerderen, wijst de Raad op het volgende. Teneinde zich te kunnen beroepen op deze verschoningsgrond, voorziet het Statuut van Rome, onder meer, dat de betrokkene niet wist dat het bevel onwettig was en dat het bevel niet manifest onwettig is. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen inzicht wenst te bieden in zijn werkelijk takenpakket, zodat hij het door zijn eigen toedoen niet mogelijk maakt om deze verschoningsgrond toe te passen in zijn zaak. In deze stipt de Raad ook nog aan dat, onder het Statuut van Rome met betrekking tot verantwoordelijkheid voor misdrijven tegen de menselijkheid, hoe dan ook geen beroep kan worden gedaan op de bevel van meerderen, omdat dergelijke misdrijven steeds manifest onwettig zijn (zie EASO, *“Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive”*, tweede editie (2020), p. 115).

5.4.5. Wat betreft de verschoningsgrond (ii), stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij handelde uit dwang die zijn superieuren op hem uitoefenden en dat hij – ondanks veelvuldige pogingen om ontslag te nemen – voortdurend onder dwang werd gehouden om door te werken. Zoals verzoeker ook zelf in zijn verzoekschrift aangeeft, kan de verschoningsgrond ‘dwang’ worden weerhouden als er sprake is van (a) een onmiddellijke doodsbreiging of ernstig lichamelijk letsel, (b) deze dreiging voorkomt van andere personen of omstandigheden buiten de controle van de verzoeker, (c) deze dreiging is gericht tegen de persoon die zich op de verschoningsgrond beroept of een andere persoon, (d) het gedrag van de persoon die zich op de verschoningsgrond beroept noodzakelijk en redelijk is om de dreiging te vermijden, (e) de persoon die zich op de verschoningsgrond beroept niet heeft getracht grotere schade aan te richten dan strikt noodzakelijk voor het afwenden van de dreiging (zie artikel 31.d van het Statuut van Rome).

5.4.6. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij heeft gepoogd zijn tewerkstelling in de Ansar gevangenis te beëindigen, maar dat hij werd geconfronteerd met zware straffen zoals opsluiting en dat hij alle mogelijke alternatieven heeft geprobeerd om zijn functie te verlaten, zoals herhaaldelijke afwezigheden, een salarisopschorting en een verzoek tot overplaatsing. Verzoeker meent dat zijn aanblijven in de Interne Veiligheidsdienst het gevolg was van een constante en systematische dwang en niet van een vrijwillige keuze.

5.4.7. In navolging van de commissaris-generaal moet de Raad vaststellen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste gang van zaken omtrent zijn jarenlange pogingen om zijn ontslag te krijgen. De Raad sluit zich aan bij de pertinente overwegingen dienaangaande in de bestreden beslissing, met name: *“ Nadat u in 2016 de martelpraktijken in de gevangenis met eigen ogen zag zou u getracht hebben om de Interne Veiligheidsdienst te verlaten. U beweert echter dat uw ontslagaanvragen geweigerd werden waarna korte periodes van onwettige afwezigheid, detentie omwille van die afwezigheid en het verderzetten van uw werk in de gevangenis elkaar drie jaar lang opvolgden tot u twee maanden voor uw ontslag in november 2019 uw ontslag bekwam indien u die laatste twee maanden nog zou volbrengen (CGVS, p.8,9). Aan uw voorstelling dat u trachtte uw werk in de gevangenis te verlaten omdat u de martelingen niet meer kon verdragen kan evenwel geen geloof worden gehecht. Er kan immers niet ingezien worden waarom de Interne Veiligheidsdienst iemand die ontslag wil nemen bijna drie jaar lang dit ontslag weigert zonder hiervoor een reden op te geven en hierdoor voortdurend de onwettige afwezigheid moet verdragen en bestraffen. De door u geschetste situatie dat de Interne Veiligheidsdienst u dermate graag in dienst wilde houden dat ze drie jaar lang veel tijd en moeite blijft steken in het motiveren van een onwillige werknemer is allesbehalve plausibel (CGVS, p.19,20,21). Als verklaring werpt u op dat ze koppig zijn en u niet wilden laten gaan (CGVS, p.21). Hun gehechtheid aan u wijt u aan hun vermoeden dat u als oude werknemer hun geheimen kende. Deze geheimen zijn volgens u de namen van uw collega’s. Hoewel u slechts roepnamen kende dachten zij dat u van enkele collega’s de echte namen kende (CGVS, p.22). Niet alleen maakt u met deze uitleg nog*

steeds niet duidelijk waarom de namen van uw collega's als geheime informatie beschouwd zouden worden, ook maakt u niet aannemelijk dat u verdacht zou worden van het vergaren van geheime informatie. U geeft immers aan dat u tot 2016 trouw naar het werk ging en de regels van uw werk naleefde (CGVS, p.21). Indien u daadwerkelijk tijdens de uitoefening van uw dienst in contact kwam met geheime informatie kan er aangenomen worden dat de Interne Veiligheidsdienst stappen zou nemen om de veiligheid van deze informatie te waarborgen door bijvoorbeeld enkel Hamasgetrouwen aan te werven. Ook kan u niet geloofwaardig weergeven waarom uw werkgever in 2019 uiteindelijk toch akkoord ging met uw ontslag en dit zonder bijzondere voorwaarden. Dat ze, zoals u zegt, ingezien hadden dat ze u niet konden overtuigen om uw trouwe dienst terug op te nemen is een uitspraak die elke ernst mist (CGVS, p.21-22). Drie jaar lang hadden ze u de ene na de andere zware straf gegeven waardoor deze plotse omslag van een hardvochtige en hardnekkige houding naar een soepel compromis niet door dit inzicht verklaard kan worden. Verder strookt ook uw weigering om uw werk nog in de gevangenis uit te voeren aan het begin van 2017 niet met uw laatste bevordering in rang die u op 1 oktober 2017 kreeg. Dat deze bevordering een recht op basis van anciënniteit is, zoals u zegt, kan niet als verklaring gelden (CGVS, p.23). In antwoord op uw onwettige afwezigheid schorste de Interne Veiligheidsdienst uw loon en plaatste u talrijke keren in detentie, waardoor er niet kan ingezien worden waarom ze uw bevordering in rang zou laten doorgaan indien u daadwerkelijk werkonwillig was (CGVS, p.23). Op basis van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat er aan uw relaas dat u uit onvrede met de martelingen in de gevangenis waar u tewerkgesteld was uw werk stop probeerde te zetten en erg onregelmatig werkte geen geloof kan worden gehecht.” Verzoeker brengt geen dienstige argumenten aan die deze beoordeling onderuit halen of hier een ander licht op werpen. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het herhalen van zijn verklaringen en het poneren dat hij het niet eens is met de beoordeling van de commissaris-generaal, waarmee hij evenwel geen valabele argumenten aanhaalt om deze beoordeling concreet te weerleggen. De Raad stipt verder ook aan dat verzoekers verklaringen omtrent de noodsituatie in 2017 de geloofwaardigheid van zijn ontslagtraject verder onderuit halen. Verzoeker verklaarde dat hij de eerste twee maanden van 2017 telkens een dag ging werken en een dag thuis bleef. Vervolgens ging hij in maart 2017 opnieuw meer werken, omdat een lid van Hamas werd vermoord en een noodsituatie werd uitgeroepen. Verzoeker verklaarde dat hij werd gebeld om te komen werken, omdat hij anders veel gevolgen zou dragen. Verzoeker verklaarde dat hij bang werd door wat hij zag, met name hoe hoge officieren van de politie werden gearresteerd en gemarteld. Hij durfde niet meer afwezig te zijn. In het licht van deze verklaringen, ontbeert het elke logica dat verzoeker na het verstrijken van amper twee maanden, nadat hij zag hoe hoge functionarissen werden gemarteld en hijzelf werd gewaarschuwd dat hij veel gevolgen zou dragen als hij niet zou werken, opnieuw zonder meer begon afwezig te zijn (zie NPO, p. 20).

5.4.8. In de mate dat verzoeker zijn economisch precaire situatie aanhaalt als reden van *“financiële dwang”* om de tewerkstelling bij de Interne Veiligheidsdienst te aanvaarden, wijst de Raad erop dat dit niet beantwoordt aan de voorwaarden van dwang of bedreiging, waarbij er met name geen sprake is van een onmiddellijke doodsbedreiging of ernstig lichamelijk letsel. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat hij tussen 2000 en 2006 werkzaam was als lasser, dat hij vervolgens bij het uitbreken van de problemen tussen de Palestijnse Autoriteiten en Hamas – waardoor alles stil viel – nog werkzaam was als dagarbeider en dat hij na zijn indiensttreding bij de Interne Veiligheidsdienst na zijn werkuren met een taxi reed. Na zijn ontslag in 2019 kon verzoeker opnieuw aan de slag, ditmaal als eigenaar van een carwash, aangevuld met taxiriten (zie NPO, p. 3). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn economische toestand van die aard was dat het aanvaarden van de tewerkstelling bij de Interne Veiligheidsdienst de enige manier was om financieel te overleven, laat staan dat dit hem ertoe noopte om deze tewerkstelling gedurende meer dan tien jaar uit te voeren.

5.4.9. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij zijn functie probeerde neer te leggen van zodra hij zich bewust werd van de mensenrechtenschendingen, maar dat hij werd geconfronteerd met dwang en bedreigingen die zijn vertrek verhinderden. Aldus kan verzoeker zich niet op de verschoningsgrond ‘dwang of bedreiging’ beroepen, teneinde zich te ontslaan van de individuele verantwoordelijkheid van de uitsluitbare handelingen.

Uit wat voorafgaat vloeit voort dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker tussen 2016 en 2019 zijn tewerkstelling binnen de gevangenis van de Interne Veiligheidsdienst te Gaza stad onverminderd heeft verdergezet en hij bijgevolg een significante bijdrage aan het functioneren van deze gevangenis leverde nadat hij met eigen ogen de martelingen zag.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog terdege gemotiveerd: *“Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u genoemde elementen kunnen u echter niet ontheffen van uw individuele verantwoordelijkheid voor de misdrijven tegen de menselijkheid. Als verschoningsgrond herhaalt u immers slechts dat u niet op de hoogte was van de martelpraktijken in de Ansar gevangenis en dat u zodra u ze vernam getracht heeft u eraan te onttrekken (CGVS, p.26,27). Zoals hierboven reeds aangegeven is deze these ongeloofwaardig en kan ze uw verantwoordelijkheid voor de aangehaalde misdrijven dan ook niet verschonen.”*

Gelet op wat voorafgaat, blijft dit motief gehandhaafd.

5.4.10. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij – ondanks de ernstige redenen om zijn individuele verantwoordelijkheid voor zijn deelname aan misdrijven tegen de menselijkheid aan te nemen – alsnog niet zou moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, wegens “*verzachtende omstandigheden*”. Verzoeker verwijst hiervoor naar dezelfde argumenten die in de voorgaande punten reeds werden beoordeeld en maakt niet aannemelijk waarom de beoordeling hiervan als “*verzachtende omstandigheden*” tot een andere conclusie zou moeten leiden als de beoordeling hiervan als verschoningsgronden.

5.5. Rekening houdend met al wat voorafgaat, oordeelt de Raad dat er op basis van een volledig onderzoek van verzoekers specifieke en concrete omstandigheden ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij op significante wijze heeft bijgedragen aan het mogelijk maken van misdrijven tegen de menselijkheid. Daar er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid, wordt verzoeker bijgevolg uitgesloten van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. In het kader van deze beoordeling werd rekening gehouden met alle omstandigheden die de uitsluitbare handelingen en de situatie van verzoeker kenmerken. Aangezien verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus, is zijn betoog aangaande de toekenning van de vluchtelingenstatus omdat hij een Palestijn uit de Gazastrook is, niet dienstig. De Raad onderstreept dat de bestreden beslissing tevens een advies inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bevat en dat de commissaris-generaal door het niet-terugleidingsadvies de uitdrukking heeft gegeven aan zijn oordeel dat verzoeker niet kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst.

5.6. Inzake de subsidiaire bescherming dient te worden nagegaan of verzoeker valt onder de in artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde uitsluitingsgronden.

Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Zoals hoger uiteengezet wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus wegens zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid. Omwille van dezelfde feiten en redenen dient verzoeker ook te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, § 1, a) van de Vreemdelingenwet.

5.7. Wat betreft de door verzoeker overgemaakte documenten, die hierboven nog niet werden besproken, sluit de Raad zich aan bij de door de commissaris-generaal hiervan gedane beoordeling, die door verzoeker onbesproken wordt gelaten.

5.8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Verzoeker werd ook geconfronteerd met de mogelijkheid van uitsluiting en kreeg de kans zijn opmerkingen hierbij te formuleren (zie NPO, p. 26-27). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.9. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan in casu niet worden vastgesteld dat de gedane beoordeling strijdig zou zijn met de principes van objectiviteit, onpartijdigheid of de richtlijnen van de “*judicial analysis*”. Verzoeker brengt hierbij ook geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige

vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

5.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,
N. DENIES,
S. HUENGES WAJER,
T. LEYSEN,

kamervoorzitter
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken
griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO